

Vinko Möderndorfer

Chopin, Etuda, Opus 30

igra

Osebe

ŠEF STREŽBE, pretirano prijazen plešec
NATAKAR, mlad

MARE, cinik
DRAGICA, imenovana tudi *Karitas Dragica*
ALEŠ, bivši lepotec
FRANCI, zelo mehek tip
VIOLETA, lepa, radodarna
DANILE, lažnivec

PROFESOR MEDVEŠČEK, star, bolan, pozabljiv

IGOR, mrtev

Prizorišče:

Posebna soba v gostilni. Gostišče je zelo lepo opremljeno. Na sredi dolga miza. Okoli težki stoli. Stene ovešene z rogovjem ustreljenih živali. Očitno smo v lovski sobi precej uglednega gostišča.

Miza je pripravljena za zelo veliko ljudi. Krožniki, pribor, srebrni svečniki. Pred vsakim priborom je tudi kartica z imenom in priimkom, natisnjena z zlatimi črkami.

Na desni so dvokrilna vrata, ki vodijo v sobo. Ob vratih stoji mizica s steklenicami in kozarci. Aperitiv bar.

Sveče so ugasnjene.

1. prizor

Šef strežbe vstopi z mladim natakarkjem Mladenom in Maretom, rahlo osivelim in trebušastim petdesetletnikom. Šef strežbe je pretirano uglajen plešec. Majhen, dobrodušen in okrogel.

ŠEF STREŽBE: Prvi ste.

MARE: V mladosti sem bil pa vedno zadnji. A ni čudno?

ŠEF STREŽBE: Ja, spreminjamo se.

MARE: Življenje nas spreminja.

ŠEF STREŽBE: Bi se lahko reklo, ja.

MARE: Komaj sem vas našel.

ŠEF STREŽBE: Pa saj ni tako težko. Smo najbolj znano lovsko gostišče daleč naokoli.

MARE: Predvsem naokoli. Vozil sem se kot idiot. Skoraj sem padel s ceste. Spodaj na križišču pa mi je pod kolesa skočila ena rumena žival. Lisica najbrž.

Šef strežbe pogleda mladega natakarkja.

NATAKAR MLADEN: Ste rekli rumena?

MARE: Se mi zdi. Če bi pritisnil na zavoro, bi me vrglo s ceste.

NATAKAR MLADEN: Niste zavrli?

MARE: Zakaj vas pa to zanima?

NATAKAR MLADEN: Pri gostišču imamo psa. Zelo ga imamo radi.

MARE: Lisica je bila.

Šef strežbe se odkašlja.

ŠEF STREŽBE: No, kakorkoli že ... Danes je vaša noč. Vaš praznik! Boste pogledali?

Mare stopi okrog mize, ogleduje si kartice z imeni pred vsakim krožnikom.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MARE: Lepo.

ŠEF STREŽBE: Hvala. Trudimo se.

MARE: Saj vas zato tudi mastno plačamo.

Šef strežbe se samo nasmehne.

ŠEF STREŽBE: Razpored smo naredili točno tako, kot ste nam naročili.

MARE: Butasto.

ŠEF STREŽBE: Prosim?

MARE: To se je spomnila Dragica. Ona je bila za take reči. Rekli smo ji Karitas Draga.

Bila je neskončno dobra, za vse je hotela poskrbeti in štiri leta se je trudila, da bi nas držala za vsako ceno skupaj. In zdaj spet!

ŠEF STREŽBE: Če želite drugačen razpored ...

MARE: Ne! Naj bo po njeno. Sedimo točno tako, kot smo sedeli pred tridesetimi leti.

Drug z drugim. No, na primer ...!

Pobere listič pred krožnikom ...

MARE: Lepotec Aleš je sedel zraven malega Daniela, takoj za njima pa ...

Pobere drug listič ...

MARE: ... ob tej mizi, seveda zraven ... je sedela Violeta, naša dobra in radodarna Violetka. Poleg nje pa ... kdo že?

Pobere sosednji listič ...

MARE: Gorazd? Ja, mogoče ... Tega se ne spomnim ... Ampak, če je Dragica tako napisala, bo že držalo. In tako naprej in tako naprej ... Res idiotsko.

ŠEF STREŽBE: Meni se zdi pa pristrčno ...

MARE: Kaj?

ŠEF STREŽBE: Da sedite na obletnici tako, kot pred tridesetimi leti ...

MARE: Sentimentalno, patetično in predvsem butasto.

ŠEF STREŽBE: No, sicer pa to ni moja stvar.

MARE: Res ni.

Šef strežbe se obrne k mlademu natakarku.

ŠEF STREŽBE: Mladen! Postrezi gospoda z aperitivom.

NATAKAR MLADEN: Bom, šef.

Natakar Mladen stopi do mizice s pijačami pri vratih ...

NATAKAR MLADEN: Domači borovničevец, viski, vodka, konjak, kozarec šampanjca?

Kaj gospod želi?

MARE: Zelnico.

Mladi natakar je zmeden.

NATAKAR MLADEN: Tega pa nimamo.

MARE: Za ta denar bi lahko imeli tudi zelnico.

Šef strežbe se zasmеji.

ŠEF STREŽBE: Bomo priskrbeli, gospod. Morda pa bi pred zelnico, ki jo v teh krajih pijemo ponavadi šele zjutraj, po prekrokani noči, vseeno spili kozarec šampanjca?

MARE: Sem zdravljen alkoholik. Že dvanajst let nisem poskusil kapljice alkohola.

Šef strežbe se ne zmede. Maretu poda roko in se mu nasmehne.

ŠEF STREŽBE: Čestitam. Tudi jaz sem zdravljen. Že skoraj štirideset let.

MARE: O, brata v nesreči!

ŠEF STREŽBE: Zakaj *v nesreči*? Jaz bi raje rekel: *v novem življenju*! Ko sem nehal piti, sem šele zares zaživel.

MARE: Jaz pa umrl.

Šef strežbe se odkašlja.

ŠEF STREŽBE: No, prav ... Grem pogledat za zelnico ...

MARE: Za ta denar pa res lahko ...

Šef strežbe se obrne k mlademu natakarju.

ŠEF STREŽBE: Mladen, boš ti poskrbel ... Če bo gospod karkoli hotel ...

MARE: Karkoli?

NATAKAR MLADEN: Bom, šef.

Šef strežbe se prijazno prikloni Maretu.

ŠEF STREŽBE: Z večerjo bomo postregli ob dogovorjeni uri ...

Šef strežbe pogleda na uro ...

ŠEF STREŽBE: To je ... Pravzaprav bi že morali postreči s hladno predjedjo ...

MARE: Postregli boste, ko bomo vsi zbrani.

ŠEF STREŽBE: Seveda, seveda. Hotel sem samo povedati, da je v kuhinji vse pripravljeno. Naročil sem pomoč iz doline. Natakari čakajo že od sedmih. So iz hotela s petimi zvezdicami.

MARE: Jaz sem se vedno počutil najbolje v predmestnih bifejih ...

Šef strežbe se nasmehne.

ŠEF STREŽBE: Se vidi ... Hočem reči ... Vidi se, da ste zelo sproščen tip gosta, ampak brez skrbi, jaz in moj Mladen znava prvovrstno poskrbeti za vsakogar. Kajne, Mladen?

NATAKAR MLADEN: Ja, šef.

Šef strežbe se prijazno prikloni, čeprav se čuti, da se mu je Mare zameril. Njegova prijaznost je v resnici polna prezira.

2. prizor

Skozi vrata privihra Dragica. To je drobna, skrbi polna ženska, zelo nagubana okrog oči, tip večne analizatorke. Velika organizatorka in brez dvoma hiperaktivna oseba.

DRAGICA: Joj, zamudila sem. Ni mi vžgal. Se opravičujem. Potem pa še ta klanec ... Spodaj so povozili eno žival. Enega manjšega psa. Čisto ga je zmečkalo. Ubogo bitje je bilo podobno predpražniku ... Zemlja pa trda, z nohti sem izgrebla grob ... Saj vendar nisem mogla pustiti ubogo živalco kar tam na cesti. Umit si moram roke ...

Natakar Mladen s strahom vpraša ...

NATAKAR MLADEN: A je bil rumen?

DRAGICA: Se mi zdi.

ŠEF STREŽBE: Gospa, toaleta je na hodniku, takoj levo.

Dragica zdaj zagleda Mareta. Zavrešči.

DRAGICA: Aaaaaa! Markoooooooo!! Si to res ti?

MARE: Osebnost.

DRAGICA: Marko moj, naj te objamem!

Dragica plane proti Maretu ...

MARE: A si ne bi prej umila rok ...?

Vendar je že prepozno ... Dragica ga poobjema, zagradi z obema rokama za obraz in ga poljublja ...

DRAGICA: Kako sem vesela, da si prišel! Najbolj sem se bala, da prav tebe ne bo.

Dragica se obrne k šefu strežbe in natakarju ...

DRAGICA: To je bil naš največji cinik in posebnež. Ampak smo ga imeli vseeno radi.

Kdo ste pa vi?

ŠEF STREŽBE: Jaz ...

DRAGICA: Že vem! Po glasu sem vas prepoznala! Z vami sem se dogovarjala?

ŠEF STREŽBE: Ja ...

DRAGICA: Je vse v redu? Mislim ... Tako, kot sem vam naročila?

ŠEF STREŽBE: Predjed že čaka.

DRAGICA: Najbrž bojo malce zamudili. Znani smo bili potem, da smo zamujali. Jaz sicer ne, ostalih devetindvajset pa redno. Posebej zjutraj. Kar naprej so zamujali avtobusi.

Zdaj se oglasi Natakar Mladen ...

NATAKAR MLADEN: Gospa, smem ponuditi aperitiv? Domači borovničevvec, viski, vodka, konjak, kozarec šampanjca?

DRAGICA: Kar borovničevčka bom. Pa dvojnega! Tisti povožen pes me je popolnoma vrgel iz tira.

Dragica se obrne k Maretu ...

DRAGICA: Lepo te je spet videt, Marko! Joj, kako sem srečna! Pojma nimaš, kolikokrat sem mislila nate. A bova nazdravila?

MARE: Pa dajva! Tudi meni borovničevčka. Dvojnega!

Šef strežbe in natakar Mladen začudeno pogledata Mareta ... Mare se jima cinično nasmehne ...

MARE: Ne smete verjeti vsega, kar vam kdo reče.

Šef strežbe se grenko nasmehne.

ŠEF STREŽBE: Ni lepo, da se norčujete iz ljudi?

Natakar Mladen natoči borovničevvec.

MARE: Nikoli se ne norčujem iz ljudi. Samo iz natakarjev.

DRAGICA: Kaj pa je spet ušpičil? A vas je naplahtal, kaj?

ŠEF STREŽBE: Ni omembe vredno.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DRAGICA: Ne smete mu zameriti. Pojma nimate, kaj je počel z nami. Kar naprej se je nekaj izmišljal. Enkrat je naredil takšno paniko, češ, da gori kemijski kabinet, cela šola je tekal na dvorišče. Ne vem kolikokrat je telefoniral, da je v telovadnici bomba, pa takrat teroristi sploh še niso bili v modi.

MARE: Vedno sem bil pred časom.

DRAGICA: Da ne govorim, da mu je vsaj trikrat na leto umrla mama. Enkrat smo šli celo na pogreb. Ves razred. Zbrali smo za venec ... On pa je rekel, da naj kar njemu damo denar, da bo že on kupil, saj najbolje ve, kakšne rože je imela njegova mama najrajši ...

Mare se zasmeji.

MARE: To je bil štos! Čisto izgubljeni ste stali pred mrlškimi vežicami in iskali mojo mamo. Jaz sem vas pa na skrivaj fotografiral.

DRAGICA: Saj res! A si nam kdaj vrnil denar?

MARE: Veš, da se ne spomnim.

DRAGICA: No, saj ni važno.

Šefu strežbe in Natakarju ...

DRAGICA: Vsi v razredu so bili jezni nanj. Samo jaz sem vedela, da se za vsemi temi potegavščinami skriva velik pisatelj.

ŠEF STREŽBE: Pisatelj? O, potem mi je pa vse jasno.

Mare dvigne kozarec borovničevca ...

MARE: Na zdravje! Na drobne laži, ki nam naredijo življenje lepše!

DRAGICA: Na zdravje!

MARE: Za domovino ...

MARE in DRAGICA: ... z življenjem naprej!

**Mare in Dragica spijeta,
Mare se obrne k Šefu strežbe ...**

MARE: A vi pa ne boste nazdravili z nama?

ŠEF STREŽBE: Ne. Jaz nisem pisatelj. Jaz sem zares zdravljn.

MARE: Škoda. Pa bi lahko kaj srknili. Bi prišli zelo poceni skoz. Danes pijačo in jedačo brez kontrole časti *četrti Č!*

Dragica je pozobala borovničke, ki so ostale na dnu njenega kozarčka.

DRAGICA: Kako mi paše! Pa sploh nikoli ne pijem. Ampak danes, ko se bomo vsi zbrali...

MARE: Saj ne bojo vsi prišli.

DRAGICA: O, bojo, bojo. Sem si zagarantirala.

Mare hodi okoli mize in prebira listke pred krožniki.

MARE: Silve ne bo. Cerkevna miš ni hodila niti na končne izlete. Najbrž je v kakšnem samostanu.

DRAGICA: Kje pa! Ima tri otroke in butik z erotičnim perilom.

MARE: Ne ga srat!

DRAGICA: In dvakrat je ločena. Na cerkev je pa še vedno nora.

Mare pobere drug listek.

MARE: Potem pa Sonje ne bo.

DRAGICA: Bo. Govorila sem z njo.

MARE: A ni v Ameriki?

DRAGICA: Priletela bo. Oziroma je že. Včeraj.

Mare pokaže na listek na drugi strani mize ...

MARE: Če pa pride minister Slavko, potem si ga dam pa odrezat ...

DRAGICA: Ne se truditi, Marko, vsi bojo prišli. Zakaj pa misliš, da sem izbrala najbolj reprezentančno lovsko gostilno ...?

ŠEF STREŽBE: Včasih smo bili predsednikova rezidenca.

DRAGICA: Zakaj sem dala sestaviti najboljši jedilnik, zakaj sem rezervirala sobe, da se ne bomo pijani vozili v dolino ...? In vsi so plačali ceno.

MARE: Blazno ceno.

DRAGICA: Vsi ste se strinjali. In zato bodo vsi prišli. Nobeden ni tako nor, da bi plačal goro denarja, potem pa ne bi prišel.

Mare se zasmeji.

MARE: Bravo, punca! Bravo! To si pa res dobro pogruntala.

DRAGICA: Deset let sem razmišljala, kako bi nas spet spravila skupaj. In sem si rekla: vsi bojo pristali na najboljše, ker nobeden ne bo hotel biti slabši od drugih, in vsi bojo prišli, ker nobeden ne bo denarja stran metal.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MARE: Bravo! Zaslužiš, da te objamem in poljubim na usta ...

Dragica navdušeno razširi roke v objem.

DRAGICA: Kar si rekel, si rekel!

MARE: Potem, ko si boš umila roke ...

DRAGICA: Ja, seveda, seveda ... Kje je stranišče?

ŠEF STREŽBE: Gospa, toaleta je na hodniku, takoj levo.

DRAGICA: Že tečem.

Dragica odbrzi skozi vrata.

3. prizor

Mare gleda Šefa strežbe in Natakarja Mladena, ki uslužno stojita ob mizici z aperitivi.

MARE: Kaj pa boste naredili, če nas ne bo vseh trideset?

ŠEF STREŽBE: Tisti, ki boste, boste postreženi kot se spodobi.

MARE: Mislim, kaj boste naredili z vso to fino hrano, ki bo ostala, pa je že plačana? Jo boste nesli domov?

NATAKAR MLADEN: Dali jo bomo našemu psu.

MARE: A ta rumenemu?

Natakak samo zelo grdo pogleda Mareta.

ŠEF STREŽBE: Če ste lačni, vam lahko prej prinesem kakšen sendvič. Vam ga ne bo treba posebej plačati.

MARE: Ne, bom raje počakal na škampov koktajl. Saj nam boste postregli tudi s škampovim koktajlom?

Še strežbe se pretirano nasmehne.

ŠEF STREŽBE: Uganili ste.

NATAKAR MLADEN: In z rakovico v belušini jajčni kremi.

MARE: A, beluši!

ŠEF STREŽBE: Imamo pripravljene hladne in tople predjedi.

MARE: Bravo!

ŠEF STREŽBE: Čeprav vas to najbrž ne zanima.

MARE: Glede na to, da sem vse v naprej plačal, me še kako zanima.

ŠEF STREŽBE: No, mislil sem ... glede na to, da ste bolj predmestni tip ... Oprostite ...

Hočem reči, da ste bolj ljubitelj predmestnih bifejev ... Kot ste sami rekli.

Mare nekaj časa gleda Šefa strežbe in njegovega natakarja. Potem pa se nasmehne ...

MARE: Dobri ste. Pošteno mi vračate ...

ŠEF STREŽBE: ... vaš cinizem? Saj se tako reče?

MARE: O! Natakar intelektualci!

ŠEF STREŽBE: V naše gostišče hodijo tudi zelo vljudni in pametni ljudje. Profesorji in politiki. Celo pokojni predsednik je oboževal naš medvedji golaž.

NATAKAR MLADEN: Šef je slikan z njim. Predsednik ga drži preko rame ... Takole.

Natakar Mladen navdušen objame svojega šefa preko ramen. Mare navdušeno ploskne ...

MARE: Jasno! Se mi je že prej zdelo.

Šef strežbe se izmakne Mladenovem objemu.

ŠEF STREŽBE: Mladen, gospod je naš gost.

MARE: Pardon. Mislim sem ... Ko pa je predsednik na fotografijo napisal tako lepo posvetilo.

Natakar Mladen zašepeta Šefu strežbe.

NATAKAR MLADEN: Oprosti. Ušlo mi je.

ŠEF STREŽBE: Pred gosti se nikoli ne smeš pokazati v privatni luči. Potem mislijo, da lahko pijejo zastoj.

MARE: Razen, če niso že vnaprej vse plačali.

Šef strežbe se pretirano prijazno prikloni Maretu.

ŠEF STREŽBE: Oprostite, gospod. Če boste karkoli želeli ... Midva z Mladenom bova počakali v sosednjem salonu.

Šef strežbe in natakar Mladen odhajata.

MARE: Potem vaju ne zanima, kaj *se mi je že prej zdelo?*

Šef strežbe in natakar Mladen se ustavita.

ŠEF STREŽBE: Prosim?

Mare se jima približa.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MARE: Saj sta? Kaj?

ŠEF STREŽBE: Ne razumem?

MARE: Mislim ... Pa saj to ni nobena sramota ...

NATAKAR MLADEN: Kaj ... sramota?

MARE: No, da sta ...

Šef strežbe molči.

MARE: ... par.

4. prizor

Vrata se odprejo. V prostor privihra Dragica. Zelo je razburjena.

DRAGICA: Prihaja! Prihaja!!

Mare zaigra paniko.

MARE: Kdo prihaja? Komu prihaja?

DRAGICA: Avto! Avto!

MARE: Avtomobilu prihaja?

DRAGICA: Nisi duhovit, Mare, res nisi.

ŠEF STREŽBE: (privoščljivo) Ne posreči se vam vedno.

DRAGICA: Prihajajo! Prihajajo!

Dragica spet steče ven.

Šef strežbe pomigne Natakarkju Mladenu.

ŠEF STREŽBE: Mladen, zdaj je čas. Pripravljen bodi, to je vse. Postregli bomo s predjedjo.

NATAKAR MLADEN: Prav, šef.

MARE: Pa nikar ne hitita!

ŠEF STREŽBE: Trideset večerij je velik natakarski zalogaj.

MARE: Brez skrbi, še dolgo ne boste imeli dela.

Vrata se odprejo. S smehom in glasnim navdušenim govorjenjem vstopijo Aleš, Valerija, Daniel in Dragica.

ALEŠ: Dragica, zdaj pa res že blazno pretiravaš!

VIOLETA: Še vedno si nepopoljšljivo ista!

DRAGICA: Samo, da sem vas dobila skupaj!

DANIEL: Če ne bi tako težila, bi bil danes na simpoziju v Bruslju.

Vsi obstojijo pred Maretom.

ALEŠ: Mare?

MARE: Osebnost!

VIOLETA: Zredil si se!

DRAGICA: Neeeee! To pa ne. Ni se zredil. Samo tako dobro zgleda.

VIOLETA: V faco se je zredil.

MARE: Ti, Violetka moja, si pa še vedno ista.

VIOLETA: Hvala.

MARE: Ampak samo v faco.

Aleš udari Mareta po hrbtu, da kar počí.

ALEŠ: Še vedno ista zajebantska pizda, a?

MARE: Časi se spreminjajo, mi pa ostajamo isti.

DRAGICA: Aperitiv!

DANIEL: Najprej aperitiv, potem pa večerja! Lačen sem kot ena nora goba.

Vsi obmolknejo.

DRAGICA: Zakaj pa *nora goba*?

Daniel skomigne z rameni.

DANIEL: Kaj vem ... To je takšen štos. Mislim ... A ni duhovito?

Aleš se zareži in počí Daniela po hrbtu.

ALEŠ: Če kdo ni bil nikoli duhovit, je to bil naš Daniel.

VIOLETA: Čeprav je vedno čutil blazno potrebo ...

DANIEL: Po tebi.

VIOLETA: Po pripovedovanju štosov.

ŠEF STREŽBE: A lahko zdaj postrežemo?

DRAGICA: Z aperitivom!

ŠEF STREŽBE: Mislil sem ... S predjedjo.

DRAGICA: Saj še nismo vsi. Še petindvajset jih manjka.

MARE: In toliko jih bo tudi ostalo. Mislim, zunaj.

DRAGICA: Zakaj se vedno trudiš, da bi vse pokvaril.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

VIOLETA: Vedno se je.

ALEŠ: Dajmo, aperitiv!

MARE: Za domovino ... No!

ALEŠ: Kaj?

MARE: Naš razredni štos, vendar! Za domovino ... Zdaj pa vsi skupaj!

VSI: Z aperitivom naprej!

Vsi se zasmejijo.

Natakar Mladen stopi do mizice z aperitivi ...

NATAKAR MLADEN: Domači borovničevец, viski, vodka, konjak, kozarec šampanjca?

Kaj gospe in gospodje želijo?

ALEŠ: Jaz bom kar vse! Dvojno!

Aleš začne natakati.

ALEŠ: Ne se truditi, si bomo kar sami postregli.

NATAKAR MLADEN: Prav.

DANIEL: Jaz bom viski.

DRAGICA: Jaz tudi.

VIOLETA: Campari s pomarančnim sokom.

DANIEL: Se spomnim, da ti je včasih vodka tekla.

ALEŠ: Saj ji zdaj tudi. Ampak ne takoj. Ane, Violeta?

VIOLETA: Če začnem z vodko ...

MARE: Postaneš tako pohotna.

VIOLETA: Ti pa tako impotenten.

DRAGICA: A, Mare! Violeta ti je v zajebavanju edina v razredu držala štango.

MARE: To pa ja. Štango mi je pa znala držati.

VIOLETA: Jo je bilo treba.

DANIEL: O čem govorita?

ALEŠ: Na zdravje!

Dvignejo kozarce.

VIOLETA: Na zdravje!! Za domovino ...

DRAGICA: Počakajte! Počakajte!!

ALEŠ: Kaj spet!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DRAGICA: Rada bi nekaj povedala ...

MARE: A ne bi raje prej nekaj spili?

DRAGICA: Rada bi povedala, kako sem srečna ... Po tridesetih letih vidim drage obraze. Vidim mladost, čas začetkov, upanja in prihodnosti ... Srečna sem, ker smo se spet zbrali...

Mare jo prekine.

MARE: V tako *veliiiiikem* številu.

Dragica ga jezno udari roki.

DRAGICA: Ostali še pridejo.

ALEŠ: No, boš pa potem imela slavnostni govor. Za domovino ...

VSI: S slavnostnim govorom naprej!

Vsi spiijejo. Na dušek.

VIOLETA: Zdaj bom pa še eno vodko. Dvojno!

Si jo kar sama natoči.

MARE: Dajmo se ga napit in potem pobruhat celo šolo.

ALEŠ: Se spomniš, kako sva kozlala?

MARE: V razredu, po mizah, pa po stopnišču, pa pred zbornico ...

ALEŠ: Ravno je odprla vrata profesorica filozofije ...

VIOLETA: Gazela.

ALEŠ: In sem Gazeli bruhnil naravnost v naročje.

DANIEL: Jaz sem ji pokozlal pa čevlje.

MARE: Tebe ni bilo zraven.

DANIEL: Seveda sem bil!

ALEŠ: Sama sva bila. Res pa je, da si se hvalil, kako si pokozlal Gazelo in kako je ona potem rekla, da nič hudega, saj je Demostenes živel v sodu in celo Sokrat je bil pijanec.

DANIEL: No! Vidiš, da sem bil zraven.

MARE: Daniel, ti nikoli nikjer nisi bil zraven. Vedno si prišel zadnji.

DANIEL: O, pa sem bil! Pri osamosvojitveni vojni sem bil zraven. Zažgal sem tank sovražne vojske. Z armbrustom sem ga zadel.

MARE: Jaz sem bil pa zraven, ko so sondirali Mars.

VIOLETA: Kaj so?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Daniel resno pograbi ...

DANIEL: A res? Pa ni nič pisalo?

MARE: Daniel, to si tak naiven kreten!

DRAGICA: Jaz sem bila zraven. Jaz sem pobrisala bruhanje za vama.

MARE: Ja, tega se pa spomnim!

ALEŠ: Vsepovsod si lazila za nama.

DRAGICA: Še preden je prišel ravnatelj, sem vse pobrisala. Bila je mortadela in rdeče vino.

MARE: In rum!

ALEŠ: In jajčni liker! Vse sva mešala. Mare, se spomniš?! Pri Braniborju. Tisti gostilni za gimnazijo.

DRAGICA: Profesorico Gazelo sem prepričala, da vaju ni prijavila. Obljubila sem ji, da ji bom jaz nesla pobruhana obleko v čistilnico.

VIOLETA: Bravo!

DRAGICA: In sem jo.

Violeta zaploska.

VIOLETA: Naša Karitas Dragica se je vedno izkazala!

DRAGICA: Ne me tako klicat!

VIOLETA: Če si bila pa kar naprej karitativna. Vsem si hotela pomagat.

ALEŠ: Tudi, če ni bilo treba.

Dragici gre skoraj na jok.

DRAGICA: Pa saj to ni nič slabega.

VIOLETA: Ne. Je pa čudno, če hoče punca na vsak način svojemu sošolcu nest torbo do doma.

DRAGICA: To sem počela samo takrat, ko je bil Mare preveč pijan.

MARE: In jaz sem ti bil neskončno hvaležen. Res.

Dragica se obrne k Violeti ...

DRAGICA: No! Slišiš!

VIOLETA: Naša Dragica je najboljši človek naše generacije! Karitas Dragica!

ALEŠ: Na to se pije!

Si natočijo.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DANIEL: Za domovino ...

VSI: S Karitas Dragico naprej!!!

Spijejo.

ŠEF STREŽBE: Lahko zdaj postrežem s predjedjo?

DANIEL: Lačen sem, kot ena nora goba!

Vsi na Danielovo pripombo zavijejo z očmi.

DRAGICA: Počakajmo na ostale.

ŠEF STREŽBE: Brez problema lahko potem postrežemo še enkrat. Vse je že pripravljeno.

DANIEL: In kaj je za hrano?

VIOLETA: Dani! Pa to ni res! Še vedno govoriš kot zamorc. *Kaj je za hrano?* Ne morem verjet!

DANIEL: Kako pa naj rečem?

ALEŠ: *Kaj je za pojest!*

MARE: In za polizat!

VIOLETA: Daniel, pojma nimaš o slovenščini!

DANIEL: Zato, ker me ti nisi nikoli hotela inštrukcirat.

ALEŠ: Inštruirat.

DANIEL: A niso inštrukcije?

ALEŠ: Ja. Ampak, če ti nekdo daje inštrukcije, te inštruirajo in ne inštrukcira.

DANIEL: No ... Violeta me ni nikoli hotela inštruirati ...

VIOLETA: Ker si mi vedno lezel za holahopke.

DANIEL: Vsem si dala, samo meni ne.

VIOLETA: Smrdelo ti je iz ust.

ŠEF STREŽBE: Lahko potem postrežemo?

ALEŠ: Kaj pa?

ŠEF STREŽBE: Mladen!

NATAKAR MLADEN: Za hladno predjed smo pripravili: beluše v jajčni omaki, divjačinsko pašteto, goveji carpaco s trdim sirom in olivnim oljem, hobotnico v solati, avokado s kajmak nadevom ...

Šef strežbe se ponosno izprsi.

ŠEF STREŽBE: Moj recept!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

NATAKAR MLADEN: Za toplo predjed pa: domači njoki s tartufi, gosja jetra, popražena s konjakom in madeljni ...

DANIEL: Kaj pa golaža nimate?

ŠEF STREŽBE: Imamo. Ampak to je glavna jed.

DANIEL: Jaz bi golaž s kruhom.

DRAGICA: A ne bi raje počakali še ostalih sošolcev?

VIOLETA: Veste kaj ... Prinesite vsega po malo ...

DANIEL: Golaž tudi.

VIOLETA: Potem bomo pa videli.

ŠEF STREŽBE: Pa vino?

NATAKAR MLADEN: Ob vsaki hrani bomo postregli z drugačnim vinom. Imamo bela in črna vina. Od samih naših najboljših pridelovalcev ...

DANIEL: Pivo! To bi. Golaž in pivo!

ALEŠ: Najboljše je, da prinesete ... Kar po vašem izboru.

Dragica skoraj zajoka.

DRAGICA: Drugače sem si predstavljala.

VIOLETA: Za polovico jedi sem prvič slišala.

DANIEL: Jaz pa sem vse to že jedel. V Bruslju.

DRAGICA: Mislila sem, da se bomo zbrali, sedeli tako kot v šoli, drug z drugim, da bomo imeli govore, da bomo jedli, se pogovarjali ...

Mare ji prinese zvrhan kozarec.

MARE: Na, spi malo!

DRAGICA: Vse sem organizirala.

MARE: Mi smo pa plačali.

ALEŠ: Komaj sem zbral.

VIOLETA: Jaz sem si sposodila od mame.

NATAKAR MLADEN: Izvolite sesti.

ŠEF STREŽBE: Medtem bova pa midva postregla.

Natakar in Šef strežbe odideta.

5. prizor

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MARE: No, pa dajmo ... Vsak na svoj prostor. Tako kot v šoli.

Začnejo okoli mize iskati svoj prostor.

VIOLETA: O, Slavica! Zraven mene je sedela štiri leta. Potem je pa nisem nikoli več videla.

DRAGICA: Težko sem jo našla. Dvakrat je vdova.

VIOLETA: Vedno je bila bolj nekrofilski tip.

ALEŠ: Ampak joške je pa imela.

DRAGICA: Oba moža sta bila blazno bogata.

MARE: Naša Slavica je dokaz, da lahko tudi z joški *blazno* obogatiš!

DANIEL: Glej, glej, naš Franci!

Dvigne listek s Francijevim imenom.

DANIEL: Nisem ga opazil najmanj ...

ALEŠ: (ga popravi) ... videl ...

DANIEL: ... videl najmanj dvajset let.

MARE: Najbrž je zazidan v kakšnem matematičnem inštitutu.

VIOLETA: Vedno je bil znanstvenik.

DRAGICA: Rekel je, da stoodstotno pride.

ALEŠ: Res?

VIOLETA: Njemu je ratalo! Vedno si je želel biti matematik.

DANIEL: Mene je inštrukciral matematiko.

VIOLETA: Upam, da mu nisi lezel v hlače.

DANIEL: Violeta! Saj nisem noben degenerator!

VIOLETA: Degeneriranec.

DANIEL: To, ja!

ALEŠ: Jaz se pa spomnim, da je v prvem letniku rekel, da bi rad bil šofer.

MARE: Kdo?

ALEŠ: Naš Franci. Blazno fino se mu je zdelo, da bi lahko vozil avtobus.

MARE: Končal je pa kot matematični genij.

Violeta prebere listek.

VIOLETA: A! Naša Gabi. Moja smrtna sovražnica.

MARE: Ko si ji speljala vse fante.

VIOLETA: Če je bila pa tako štorasta.

ALEŠ: Ampak lepa.

DANIEL: Blont.

DRAGICA: Ima tovarno lahke obutve. Najbogatejša ženska v državi je.

DANIEL: A ni hotela postat zdravnica?

Mare patetično povzdigne glas.

MARE: Tako se razblinijo naše mladostne sanje! Želela je postati zdravnica, končala je pa kot milijonarka. Očitno je totalno propadla.

VIOLETA: Sedimo!

Sedejo na svoja mesta.

Sedijo na različnih koncih mize.

Čez čas, ko se nemo gledajo preko dolge mize ...

MARE: Počutim se kot na sedmini.

DRAGICA: Saj bojo prišli. Plačali so.

ALEŠ: In to blazno.

VIOLETA: Sem si rekla: če sem plačala to noro ceno, bom prišla, pa če padajo klamfe iz neba.

Daniel požira slino in gleda proti vratom.

DANIEL: Tisti golaž ...

ALEŠ: Vse tole zorganizirati ... Saj to je projekt desetletja! Dragica, čestitam!

Dragica bridko zajoka.

Vsi obmolčijo.

Mare vstane in ji natoči kozarec vodke. Stopi do nje.

MARE: Nehaj, no! Spij raje!

Dragica spije in potem še bolj bridko zajoka.

Aleš jo tolaži z drugega konca mize ...

ALEŠ: Saj bojo prišli. Vse tiste predjedi pojemo, pa pridejo!

DRAGICA: Pa ne vsi.

VIOLETA: A potem ti ni ratalo vseh priklicat?

DRAGICA: Igor je umrl.

**Dragica joka.
Vsi se spogledajo.**

MARE: Kateri Igor?

ALEŠ: Rumeni Igor.

MARE: Kateri *rumeni Igor*?

VIOLETA: Naša rumena jopica.

MARE: A! Očalar!

DANIEL: Na maturi je imel leče.

VIOLETA: A ga je rak?

ALEŠ: (ogorčeno) Violeta, kako moreš!

VIOLETA: Pa kaj! Rakastega še nisem imela. Mislim, še nisem bila s tipom, ki ga je pobral rak. Avtomobilske nesreče, to ja, ampak ...

DANIEL: A z njim si tudi?

ALEŠ: Violeta je z vsemi.

VIOLETA: V prvem letniku. Bil je štorast.

ALEŠ: Bolj kot jaz?

DRAGICA: Srce ga je.

MARE: Se spomnim, ja! Oproščen je bil telovadbe.

ALEŠ: Ja, zaradi oslabele srčne mišice.

VIOLETA: Kdaj ga je pobralo?

DRAGICA: Kakšno leto po maturi.

DANIEL: Jaz pa se spomnim, kako je med tem, ko smo imeli telovadbo, vedno onaniral v tuših.

DRAGICA: Kaaaj?

ALEŠ: Ne reče se *v tuših*, ampak *pod* tušem. V šolski kopalnici pod tušem.

DANIEL: A to kaj spremeni? Onaniranje ostane onaniranje.

MARE: *Pod* tušem ali *med* tuši? To je tu vprašanje.

DANIEL: Tu se ni kaj spraševat. V Bruslju se nič ne sprašujemo.

MARE: Samo onanirate.

Vsi se zasmejijo. Samo Daniel ne.

DANIEL: Kaj ...? Ne razumem.

Mare stopi do vozička s pijačami, pobere nekaj steklenic in začne natakati okoli mize.

MARE: Nazdravimo našemu mrtvemu *kanarčku*!

Violeta se navduši.

VIOLETA: Kanarček! Točno!! Tako smo rekli našemu Igorčku!

ALEŠ: Vedno je bil oblečen v rumene jopice, puloverje, brezrokavnike ...

DANIEL: Kot kakšna pomaranča.

Aleš ga popravi.

ALEŠ: Limona.

DANIEL: Kot limona.

ALEŠ: Se spomnite, kako je vso zimo in vse do pomladi nosil isti rumen pulover.

MARE: Ki pa je bil vedno čist in speglan. Kot da je Pepelka in vsako noč do jutra pere in lika svoj citronasti puloverček.

VIOLETA: Pa ga ni. V omari je imel sedemintrideset istih. Popolnoma istih. Ko sem enkrat odprla omaro, je kar zažarelo.

ALEŠ: Brskala si po njegovih omarah! Packa!

DRAGICA: In zdaj je umrl.

ALEŠ: Z vsemi rumenimi puloverji vred.

VIOLETA: Ubogi naš drkajoči kanarček!

MARE: Na zdravje!

Dvignejo kozarce.

DANIEL: Za domovino ...

VSI: ... s kanarčkom naprej!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Nagnejo in spijejo.

DRAGICA: Ne morem ... Slabo mi bo.

ALEŠ: Jaz se ga bom pa napil.

DANIEL: Jaz bi se tudi, pa moram jutri v Bruselj.

6. prizor

Vrata se odprejo. Natakar Mladen pripelje voziček s krožniki. Takoj za njim pripelje Šef strežbe voziček s steklenicami vina ...

NATAKAR MLADEN: Predjed!

DANIEL: Kaj pa golaž?

ŠEF STREŽBE: Ob predjedi bom postregel z belim vinom. Sivi pinot! Grubar!

Goličavski okoliš.

Natakar Mladen in Šef strežbe profesionalno strežeta predjedi in pijačo. Šef strežbe, med tem ko nataka vino ...

ŠEF STREŽBE: Kdo je že tu glavni?

Vsi pokažejo na Dragico.

VSI: Dragica!

ŠEF STREŽBE: Oprostite ... Ostale natarke bi poslal domov ... Glede na to, da vas je prišlo samo pet.

Dragica se razhudi.

DRAGICA: Ni govora! Prišli bojo! Vsi bojo prišli!!

MARE: Dragica, če jih do sedaj ni bilo ...

Dragici se že malo pozna količina popitega alkohola. Zelo se razburi in histerično udarja z dlanjo po mizi ...

DRAGICA: Plačali smo tudi natarke, in zato hočem, da so tu ... Tu! Tu! Tu!!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ALEŠ: Točno! Ali pa denar nazaj!

ŠEF STREŽBE: Prav. Fantom bom rekel naj čakajo.

Natakar Mladen je razdelil krožnike s predjedjo.

NATAKAR MLADEN: Beluši v jajčni omaki in malo divjačinske paštete. Divji prasec!

VIOLETA: Pa saj ni niti enkrat za v usta.

MARE: Si navajena na večje kose, kaj?!

NATAKAR MLADEN: Ko boste končali, bomo postregli s hladno predjedjo.

Aleš si je stlačil hrano v usta.

ALEŠ: Sem že!

Tudi Daniel si stlači hrano v usta. S polni usti ...

DANIEL: Zdaj bi pa golaž!

Šef strežbe zavije z očmi in namigne Natakarku Mladenu ...

ŠEF STREŽBE: Mladen, mislim, da lahko zdaj postreževa s toplo predjedjo!

Šef strežbe in Mladen odideta.

7. prizor

Mare pograbi nekaj steklenic vina, ki jih je pripeljal Šef strežbe in začne natakati vino.

MARE: Dajmo presekati z vinom! Sivi pinot! Goličavski okoliš!

ALEŠ: Zelo drago smo ga plačali. Niti kapljice jim ne pustim.

VIOLETA: A ni malo čudno ... Goličavski okoliš ... Na goličavi je ja vse golo!

MARE: Tja so pregnali Cankarja.

VIOLETA: A ni bil to njegov Jerman?

ALEŠ: Ki pa se je na Goličavi zapil. Tako, da na Goličavi ziher trta raste. Cankar je že vedel. Na zdravje!

DANIEL: Za domovino!

VSI: S Cankarjem naprej!

**Spijejo.
Sedijo vsak na svojem koncu mize in se gledajo.
Violeta – čez čas ...**

VIOLETA: A otrok pa nimate nobenih?

Dragica zastoka.

DRAGICA: Neeeeee!

VIOLETA: Zate sploh ne dvomim. Fante sprašujem!

Aleš začne vleči na plan denarnico, v kateri ima fotografije.

ALEŠ: Dva imam. A nista luškana?

Vsi, razen Dragice, se zberejo okrog Aleša.

VIOLETA: Kakšni krasni kodrčki! To pa nima po tebi. In fantek! Kako je cartkan!

MARE: Pa kakšnega lulčka ma! Aleško, tudi to nima po tebi!

VIOLETA: Dude pa nikar iz ust, a? Oja, poznam to! Joj, za pohrustat sta! Poglej, kakšna lička ima fantek. Punčka je pa tako resna.

ALEŠ: Juditka.

MARE: Pa fantek?

ALEŠ: Johan.

MARE: Tudi lepo.

VIOLETA: Koliko sta pa stara?

ALEŠ: Johan je šestindvajset, Juditka pa osemindvajset.

Mare in Violeta se spogledata.

MARE: Se mi ni zdelo.

VIOLETA: A bolj frišnih fotk pa nimaš?

ALEŠ: Ne. Kurba je pobegnila v Avstralijo. Sem prišel domov in me je namesto kosila na mizi čakal listek: *Z Johanom greva v Avstralijo.*

VIOLETA: S sinom je šla? A Juditko je pa tebi pustila?

ALEŠ: Ne, ne s ta malim Johanom, s ta velikim Johanom, njenim ljubimcem sta mi odpeljala moja otroka. Pojma nisem imel. Malo se mi je sicer čudno zdelo, ko je za najinega novorojenega sina tako vztrajala pri imenu Johan ... Pa me je potem vseeno v živo zadelo. Pojma nimam, kje zdaj živijo. Nekaj časa sem poizvedoval, ampak to blazno stane. Pogrešam jih. Mislim, nje ne, prasice, otroka pogrešam. Vsa leta je imela tistega Johana, domov ga je vlačila, rekla je, da je njen sodelavec in prijatelj, da je gej, da se nimam kaj bat, potem pa sta pograbila mojo Juditko in mojega Johana in pobegnila z njim.

Vsi ga sočutno trepljajo po ramenu in tolažijo.

MARE: Ne se sekirat. Otroci so prava nadloga. Si predstavljaš, da bi moral zanju plačevati.

ALEŠ: Z veseljem bi plačeval. Vse bi dal, samo, da bi lahko videl svoja otroka.

VIOLETA: Dajmo spit, sicer bom še v jok bruhnila.

Pograbijo kozarce.

MARE: Na zdravje!

DANIEL: Za domovino ...

VSI: ... z otroki naprej!

Spijejo.

VIOLETA: Pa ti, Daniel?

DANIEL: Jaz sem v Bruslju.

VIOLETA: Mislim ... Imaš kaj otrok?

Daniel potegne iz žepa lično urejeno mapo s fotografijami in jo razgrne po mizi.

DANIEL: Sem pripravil en mali izbor ... Tole je Samira ... Tole pa Enverček ... Moja mala dva ...

ALEŠ: Nisem vedel, da si poročen.

DANIEL: Sem bil. Dvakrat.

VIOLETA: Ne bi si nikoli mislila.

DANIEL: Potem pa je šla nazaj k svojemu bivšemu možu. Je rekla, da otroka pogrešata očeta.

Daniel razgrne drugo mapo s fotografijami ...

DANIEL: To so pa otroci iz mojega drugega zakona ...

VIOLETA: Joj, so srčkani!

MARE: Pa podobni so ti tudi zelo.

ALEŠ: A je tale fantek tudi tvoj?

DANIEL: Ne, moja druga žena je bila najprej poročena z enim fantom iz Nigerije. Ampak samo zaradi državljanstva. Dvojčici sta pa iz njenega prvega zakona.

MARE: Se vidi.

VIOLETA: A potem ... Svojih otrok nimaš?

DANIEL: To so moji otroci. Redno jim plačujem.

MARE: Mater, Daniel, spet so te grdo nategnili!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DANIEL: Kako to misliš?

ALEŠ: Dajmo raje pit!

Aleš nataka.

Dragica, ki je vseskozi do sedaj bila tiho ...

DRAGICA: Violeta ...! Te lahko nekaj vprašam?

VIOLETA: Ja.

DRAGICA: Kaj si s tem mislila?

VIOLETA: S čem?

DRAGICA: Ko si rekla, da zame *sploh ne dvomiš* ...

VIOLETA: A to sem rekla?

DRAGICA: Ja, da *sploh ne dvomiš*, da jaz nimam otrok.

VIOLETA: Pa saj jih nimaš.

DRAGICA: Pa bi jih lahko imela, veš!

VIOLETA: Draga Dragica, če hočeš imet otroke, jih moraš delat.

DRAGICA: Saj bi ...

ALEŠ: Dragica ... Niso vsi za otroke delat.

DRAGICA: In kako se mi to vidi? Mislim ... A se to na daleč vidi ...? Da jih nimam.

VIOLETA: O, ja! Zelo na daleč. Ko pa usta odpreš, je pa vse takoj jasno.

DRAGICA: Violeta ... Ti si takšna packa!

VIOLETA: So me že pohvalili. Hvala.

MARE: Dragica ... Spij raje!

Dragica zajoka.

DRAGICA: Hočem otroka! Hočem otroka!! Hočem otroka!!

ALEŠ: A ni zdaj že malo pozno?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DRAGICA: Hočem otroka!

MARE: A bo sivi pinot tudi dober?

ALEŠ: Pa ti, Violetka?

VIOLETA: Jaz bom tudi *pinota*.

ALEŠ: Mislim, otroke ... A jih imaš?

VIOLETA: Jih imam, ja. Tri. Vsakega z drugim. Vsi so pri očetih.

DANIEL: A imaš fotke?

VIOLETA: Ne. Kje je zdaj ta pinot?!

**Violeta brska med steklenicami.
Dragica milo stoka.**

DRAGICA: Lahko bi imela otroka!! Lahko bi ga imela!!

8. prizor

Vrata se odprejo. Šef strežbe in Natakarn Mladen pripeljeta nov voziček s hladnimi predjedmi.

DANIEL: O! Golaž!! Končno!!

Šef strežbe svečano napove.

ŠEF STREŽBE: Tople predjedi!

Natakarn Mladen elegantno, kot kakšna balerina, streže krožnike s toplo predjedjo.

NATAKARN MLADEN: Izvolijo! Domači njoki s tartufi, malček širokih rezancev z gorgonzolo, serviranih na listih radiča, in pa gosja jetra, popražena s konjakom in mandeljni ...

Šef strežbe nataka vino.

ŠEF STREŽBE: Zraven pa druga serija belih in rdečih vin. K praženim gosjim jetrom priporočan rose Kolmanič, blag, piten, svež kot jutranja sapa ...

NATAKAR MLADEN: Pazljivo! Krožniki so vroči.

MARE: Vsega skupaj spet ni za dvakrat v usta.

DRAGICA: Jaz ne bom. Jaz bom bruhala.

VIOLETA: Zadrži se, Dragica! Dol požri! Dol požri!

ŠEF STREŽBE: Če je gospej slabo ...

Dragica se razburi.

DRAGICA: Nisem gospa! Gospodična sem! Razumete! Gos-po-dična! In ne bom gosjih jeter. Ker bom kozlala.

ALEŠ: Gospodična? Dragica, ne ga srat! Pa ne, da si še vedno nedolžna?!

DRAGICA: Ja, še vedno!!

ŠEF STREŽBE: Meni je prav, gospodična ... Hotel sem samo povedati, da je stranišče takoj po hodniku levo. Mislim, glede kozlanja ...

Violeta energično vstane.

VIOLETA: Kozlanja! Se vam ne zdi, da ste malo preveč domači z gosti ...

ŠEF STREŽBE: Oprostite, ampak gospodična je sama uporabila dotično besedo ... No, kje sem že ostal ... Glede vina ...

DANIEL: Kaj pa glede golaža in mojega malega piva?! Mislim ... neverjetno ... v Bruslju vedno dobim tisto, kar naročim ...

NATAKAR MLADEN: Takoj po toplih predjedeh bom postregel tudi z golažem ...

Od zunaj se zasliši zvok avtobusa.

Trobljenje avtobusa.

Potem tudi nekakšen kovinski zvok, kot bi se dva avtomobila *butnila* drug ob drugega.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ŠEF STREŽBE: Kaj pa je to?

NATAKAR MLADEN: Avtobus.

ALEŠ: Nesreča?

ŠEF STREŽBE: Oprostite ... Grem pogledat.

Še strežbe in Natarak Mladen odideta ven.

Dragica plane pokonci. Kot bi v trenutku izpuhtela vsa pijanost iz njene glave.

DRAGICA: Prišli so! Z avtobusom so prišli!

ALEŠ: Ne morem verjet! Da so se tako zorganizirali.

Dragica in Aleš stečeta ven.

DANIEL: Počakajta me!

Daniel s polnimi usti teče za njima.

9. prizor

Mare in Violeta sama.

Violeta se nasloni na mizo in ga gleda. Mare pride bliže. Zelo blizu. Gledata se. Mare ji položi svojo dlan med njene noge. Violeta ne reagira.

MARE: A si frej?

VIOLETA: A bi šel rad not?

MARE: Zgoraj imamo rezervirane sobe.

VIOLETA: Trideset let se nisva videla. Potem pa prideš in me povabiš v sobo.

MARE: Takrat je bilo tako hitro konec.

VIOLETA: Ja, res si bil hiter.

MARE: Mlad sem bil ... Nisva izkoristila vsega.

VIOLETA: In zdaj bi rad nadaljeval?

MARE: Če se ti da?

Nekaj časa se gledata.

VIOLETA: Roko imaš na moji pički.

Mare ne umakne roke.

MARE: Res?

VIOLETA: Res.

MARE: Pa te moti?

VIOLETA: Z roko ni še nobena zanosila.

MARE: Mislil sem nate.

VIOLETA: Trideset let?

MARE: Ja.

VIOLETA: Jaz tudi. Vsak dan.

MARE: No, vidiš! Potem pa ne bi bilo tako slabo, če bi nadaljevala, kjer sva nehala.

VIOLETA: Ti si nehal.

MARE: Nisem te našel.

VIOLETA: Nisi me iskal.

MARE: Kako veš?

VIOLETA: Ker sem te *jaz* iskala.

Mare blebeta ...

MARE: Ah! To so bila takšna divja leta. Kar bežali smo in kar iskali smo se ...

Violeta ga prekine ...

VIOLETA: Na podelitvi maturitetnih spričeval si mi rekel, da naj te počakam v kavarni nasproti gimnazije.

MARE: Ja?

VIOLETA: Čakala sem te.

MARE: In me ni bilo?

VIOLETA: Ne. Ves teden sem hodila tja. Dokler mi tvoji niso povedali, da si šel direkt na vlak.

MARE: V Italijo. Pa potem v Francijo. Končal sem v Londonu. Čez dve leti sem se vrnil.

VIOLETA: In kdaj si me potem iskal?

MARE: Iskal sem te ... Metaforično. V glavi. Mislil sem nate. In zdaj sem te našel.

VIOLETA: Imam sina.

MARE: Ja?

VIOLETA: Ja.

MARE: S kom?

VIOLETA: Pravzaprav imam tri otroke.

MARE: Vem, vsakega z drugim.

VIOLETA: Marko, najstarejši, je star trideset let.

Gledata se.

Mare hitro umakne roko z njenega mednožja.

Violeta se zasmeji.

VIOLETA: Kaj ...? A te je speklo?

Mare stopi korak nazaj ...

Violeta se smeji ...

10. prizor

Vrata se odprejo ... Aleš prihiti v prostor ...

ALEŠ: Ne bosta verjela, kdo je prišel! Franci!! Naš Franci!!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Vstopita Daniel in Franci ... Daniel objema Francija in ga treplja po hrbtu ... Franci je precej umirjen tip. Počesan na prečo. Kockasta srajca. Hlače temnomodre. Zlikane na rob.

DANIEL: Franci! Pojma nimaš, kako sem te vesel! Nisva se videla ... Od mature sem.

Prej sva sedela pa štiri leta skupaj.

FRANCI: Samo pol leta sem z nekom sedel ... Pa se ne spomnim, če si to bil ti. Potem sem pa do mature sedel sam.

DANIEL: Ne! Skupaj sva sedela! Bom pa ja vedel!

Mare in Violeta stopita do Francija.

VIOLETA: Franci, se me spomniš?

Franci jo začudeno gleda.

FRANCI: Ne.

DANIEL: Bom pa ja vedel, s kom sem sedel štiri leta.

VIOLETA: Kako, da se me ne spomniš?! Od tebe sem prepisovala matematiko in fiziko.

FRANCI: Od mene je prepisoval ves razred.

VIOLETA: In celo hodila sva nekaj časa,

Franci se ne more spomniti.

FRANCI: Ja ... ja... Zdaj se nekaj malega spomnim ... Ja!

Daniel ponosno najavlja sošolca Francija.

DANIEL: Franci! Naš matematični genij! Večkratni državni matematični prvak! Pa je bila takrat naša država zelo velika.

Mare zagradi Francijevo roko in jo stresa.

MARE: Brez tebe ne bi nikoli sfural matematike. Niti mature.

FRANCI: Ja, znan se mi zdiš.

MARE: Mare!

FRANCI: Jaz sem pa Franci.

MARE: Mare sem! Tvoj sošolec!

FRANCI: Aha.

ALEŠ: Mene se pa spomniš? Ne mi rečt, da se me ne.

FRANCI: Igor?

ALEŠ: Aleš.

DANIEL: Igor je mrtev.

FRANCI: Igorja se spomnim. Imel je takšen otroški obraz.

DANIEL: In oranžne jopice ...

ALEŠ: Rumene ...

DANIEL: Rumene jopice.

FRANCI: Se spomnim, ja. Zdaj se spomnim!

Mare natoči kozarec.

MARE: Spijmo kaj! Nam bo spomin lažje delal! Franci, kaj boš? Domači borovničevci, viski, vodka, konjak, kozarec šampanjca? Kaj gospod želi?

FRANCI: Ne pijem. Vozim.

ALEŠ: Danes ne boš več vozil.

FRANCI: Jutri zjutraj imam šolski izlet.

VIOLETA: A učiš v šoli?

FRANCI: Šolski avtobus vozim.

MARE: Potem si jih ti pripeljal?

FRANCI: Koga?

MARE: Ostale.

FRANCI: Ne. Sam sem prišel.

VIOLETA: Z avtobusom?

DANIEL: Naš Franci ima blazen avtobus. Pejta ga pogledat. Dolg je najmanj petdeset metrov.

FRANCI: Dvanajst.

DANIEL: In poslikan je z otroškimi risbicami.

FRANCI: Vozim tudi vrtce.

DANIEL: Enega takšnega sem videl, pa je bil grši, res grši, zadnjič v Bruslju ...

FRANCI: Avto sem prodal, pa sem zato prišel kar s službenim. Mislim, z avtobusom.

Privat sem. Prevozi Franci d.o.o.

MARE: Se pravi, da nisi pripeljal še ostalih sošolcev?

FRANCI: Ne. Zakaj? Z nobenim nimam stika. Če ne bi Dragica tako težila ... Že zdaj mi je žal. Komaj sem pripeljal v ta klanec. Avtobus je star dvajset let, cesta je ozka ... Celo pot sem preklinjal in držal pesti, da mi nebi nihče pripeljal nasproti. Enkrat sem se že videl z avtobusom spodaj, v grapi ...

ALEŠ: Glavno, da si zdaj tu.

FRANCI: Ko sem pripeljal pred kočo, sem se že skoraj oddahnil, pa se je vame ritensko zaletel Fiat 1200 karavan, letnik enainsedemdeset.

11. prizor

Vstopi Dragica, pod roko drži profesorja Medveščka.

DRAGICA: Poglejte, kdo je prišel! Naš razrednik!

FRANCI: In on je sedel za volanom!

Profesor Medvešček je star in siv. Malce zanemarjen starec je. Zmečkana obleka. Po ramenih drobci prhljaja. Na obrazu ima *večni* nasmeh ... Profesor Medvešček razširi roke ...

PROFESOR MEDVEŠČEK: Otroci moji!

Violeta se ježno umakne v ozadje.

VIOLETA: Dragica ... Nisi povedala, da si povabila tudi to staro krastačo.

DRAGICA: To je bilo presenečenje! Kar naprej profesor, kar naprej!

DANIEL: Profesor, se me še spomnite?

PROFESOR MEDVEŠČEK: Daniel!

DANIEL: Profesor Medvešček!

ALEŠ: Pa mene?

PROFESOR MEDVEŠČEK: Aleško!

ALEŠ: Mi smo vam rekli pa Medo.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Vem, ja. Medo sem bil. Takšen dobrodušen medo.

VIOLETA: Tako slinast. Osladen. Lepljiv, kot razbit pisker z medom.

DRAGICA: No, no!

PROFESOR MEDVEŠČEK: Violetka! Tudi jaz sem vesel, da te spet vidim!

MARE: Dajmo nekaj spit! Na profesorjevo zdravje!

Mare nataka.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Zdravje bi pa res rabil, ja! Putika me daje, jetra in ledvica.

Kamne imam. Že drugič. Zdaj mi jih razbijajo z ultra zvokom. Vidim tudi slabo. In slišim skoraj nič. Pač pa odlično berem iz ust. Si morate misliti, celo življenje sem bil glasbenik, zdaj sem pa gluh. Kot Beethoven. A ni življenje krivično?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DANIEL: Na zdravje!

Dvignejo kozarce

DANIEL: Za domovino ...

VSI: Z Beethovnom naprej!

Spijejo.

12. prizor

Vrata se odprejo ... Vstopita Šef strežbe in Natakar Mladen. Pred sabo rineta vozička z zglavno jedjo. Šef strežbe slavnostno napove ...

ŠEF STREŽBE: Glavna jed!

DANIEL: Golaž?

NATAKAR MLADEN: Tudi golaž.

DRAGICA: Naš sošolec Franci in tovariš profesor Medvešček še nista dobila predjedi.

ŠEF STREŽBE: Ni problema.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Jaz ne smem. Imam samo pol želodca. Sem imel raka, pa so mi ga odrezali. In tudi črevesja nimam skoraj nič. Vrečko za blato nosim s sabo. Imam v avtomobilu rezervo. Zato lahko jem samo mlečno. Mlečno kašo. Imate?

ŠEF STREŽBE: Kuharji so že odšli.

Dragica se razburi.

DRAGICA: Če hoče naš profesor mlečno kašo, mu jo boste postregli in pika! Plačali smo vam!

ALEŠ: In to pretirano!

Dragica histerično z dlanjo tolče po mizi.

DRAGICA: Za ta denar si lahko izmišljujemo, kar si hočemo. Sploh pa zdaj, ko nobenega ne bo več. Ne bo! Ne bo!! Ne bo!!

DANIEL: Koga ne bo?

DRAGICA: Nobenega ne bo!!

MARE: Saj sem rekel.

Dragica, kateri se že precej pozna popiti alkohol, histerično zakriči.

DRAGICA: Mlečno kašo, razumete?! Mlečno, mlečno, mlečnooooooooo!!

ŠEF STREŽBE: Mladen, boš ti uredil?

NATAKAR MLADEN: Ni problema, šef.

Dragica se zdaj povsem mirno obrne k profesorju Medveščku ...

DRAGICA: Profesor, vse sem uredila. Mlečna kaša bo!!

PROFESOR MEDVEŠČEK: Samo pol krožnika. Mleko ni najbolj zdravo. Zaradi kisline. Potem mi gor butne. V usta. Zapiralka med želodcem in požiralnikom je bila rakasta. So mi jo izrezali. Zato zdaj meni nič tebi nič kar bruhnem.

Dragica se obrne k Franciju.

DRAGICA: Franci, ti pa boš predjedi, aneda? Odlične so.

NATAKAR MLADEN: Beluši v jajčni omaki in malo divjačinske paštete. Divji prasec!

FRANCI: A lahko za sabo? Sem na avtocesti pojedel sendvič.

ŠEF STREŽBE: Za sabo? Ne vem ...

Dragica čisto zgubi živce ...

DRAGICA: Za sabo! Če je rekel za sabo, je rekel za sabo!!!

ŠEF STREŽBE: Ni problema. Mladen ...?

NATAKAR MLADEN: Bom uredil, šef.

Mare zagradi steklenico vodke in steklenico šampanjca.

MARE: Čas je za koktajl!

In začne v kozarce, ki jih imajo sošolci v rokah, natakati vodko in šampanjec.

MARE: Vodka in šampanjec! Ruski koktajl! Stalinove orgle!

PROFESOR MEDVEŠČEK: Orgle sem igral na akademiji.

Mare vehementno nataka. Veliko tudi steče mimo kozarcev in po tleh ...

FRANCI: Jaz ne bom. Jutri vozim punčke in fantke.

MARE: Pa boš vseeno spil! Stalinove orgle!

ALEŠ: Zakaj pa Stalinove?

DANIEL: Zakaj pa orgle?

MARE: Orgle zato, ker po tem koktajlu zablebetaš s tako silo, kot da igraš orgelski koncert. Bla bla bla, blabla bla, blaaaaaa ... Resnica kar bruha iz tebe ... Ko že toliko govorimo o bruhanju.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Bach! Tocatta!!

MARE: Stalinove pa zato, da se bolj zanimivo sliši ...

PROFESOR MEDVEŠČEK: Stalin ni maral Shostakovicha. Ampak Shostakovich ga je razkrinkal. V glasbi je razkrinkal Stalina!!

MARE: Na zdravje! Za domovino!

VSI: S Stalinom naprej!

Spijejo.

Profesor samo rahlo srkne.

PROFESOR MEDVEŠČEK: A nismo včasih rekli s *Titom naprej*?

ALEŠ: Ja, zdaj pa rečemo tisto besedo, ki zadnja pade.

DANIEL: A res?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Aleš zavije z očmi.

ALEŠ: Res, ja, Daniel! Naša razredna fora. Stara več kot trideset let. Ne mi rečt, da je vse do zdaj nisi razumel?

Daniel ni razumel.

DANIEL: Seveda sem. Jasno, da sem.

VIOLETA: Dajmo se dol! Zakaj pa stojimo?

MARE: Ja, dol se dajmo! Kaj se pa zamudimo?

DRAGICA: Profesor boste sedli na čelo mize?

PROFESOR MEDVEŠČEK: Prišel sem vas samo pozdravit. Bom takoj odšel.

VIOLETA: Potem pa kar pot pod noge!

DRAGICA: Violeta! Ne bit packa. (profesorju sladko) Profesor, boste še en kozarček, ker jaz ga definitivno bom.

Dragica pograbi steklenico in si natoči.

ŠEF STREŽBE: Smem servirati glavno jed? Imamo ribo, svinjetino, jagnje ... In prilogo.

Zelenjava, pečen krompir ...

DANIEL: Golaž!

ŠEF STREŽBE: Tudi golaž. Divjačinski. Veliki kosi mesa. Pet kilogramov jelena in pet kilogramov čebule. Golaž je gost kot rečni prod.

NATAKAR MLADEN: Vam ga lahko kar stresem ...?

Daniel vstane, vzame krožnik in stopi do vozička, kjer je kotliček z golažem.

DANIEL: Si ga bom kar sam.

MARE: Najboljše bo, da nas pustite pri miru. Sami si bomo postregli.

ŠEF STREŽBE: Plačali ste naju, da vas postreževa kot se spodobi za prvovrsten lokal, v katerem so bili gostje predsedniki države, predsedniki uprav največjih podjetij, predsedniki strank ...

Aleš ga prekine.

ALEŠ: Plačali smo vas tudi zato, da nas ubogate. Alo, gremo! Vaju bomo že poklicali ...

ŠEF STREŽBE: Prav. Mladen ...

NATAKAR MLADEN: Ja, šef?

ŠEF STREŽBE: Greva.

**Šef strežbe in natakak Mladen se vljudno priklonita.
Mare ironično sikne ...**

MARE: In fino se imejta.

ŠEF STREŽBE: Prosim?

MARE: Med sabo. Mislim.

ŠEF STREŽBE: Kaj?

MARE: Lahko se zabavata, kakor hočeta. Vse razumemo. Smo zelo tolerantna družba.

Natakak Mladen se jezno obrne k Maretu.

NATAKAR MLADEN: Na kaj namigujete?

VIOLETA: Ne ga resno jemati. Mare je bil najbolj znana gimnazijska namiguša.

NATAKAR MLADEN: Ne dovolim, da žalite Jožeta!

MARE: Kdo pa je Jože?

ŠEF STREŽBE: Jaz.

MARE: O! Jože in Mladen!

Natakak Mladen grozeče stopi k Maretu.

MARE: Tako kot *Mirko in Slavko!*

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

NATAKAR MLADEN: Kaj hočete povedat!?

Aleš stopi med njiju.

ALEŠ: Za kaj pa gre? A se bomo topli?

MARE: Nič, nič. Intimne zadeve. Ane, Joško?

NATAKAR MLADEN: Ni Joško, Jože je!

MARE: Pa mu Joško bolj paše.

ŠEF STREŽBE: Mladen, pusti, greva! Tudi ta noč bo prešla.

Se odpravita k izhodu.

ŠEF STREŽBE: Ostalemu osebju bom rekel, da lahko gre v dolino.

Na vratih. Uslužno.

ŠEF STREŽBE: Ko se boste odločili za sladico, naju lahko pokličete.

MARE: Mislim, da ne bomo sladice ...

FRANCI: Jaz bi ... Mogoče ... Za sabo ...

Mare zlobno pripomni za njima.

MARE: Vidva pa se kar dajta ... Mislim ... Posladkat.

Natakar Mladen srepo pogleda Mareta. Šef strežbe, zdaj že vemo, da mu je ime Jože, ga zagrabi za roko in potegne iz prostora.

13. prizor

Sami za mizo ... Profesor Medvešček je kinknil. Čelo na mizo. Dragica odsotno bulji predse. Daniel s slastjo je golaž. Franci, Aleš, Mare in Violeta pa sedijo vsak na svojem koncu mize in se gledajo ...

ALEŠ: Zakaj ju zajebavaš? Enkrat jih boš dobil po gobcu.

MARE: Kaj ne vidiš, da sta pedra?

VIOLETA: Kdor zajebava pedre, je peder. Jasna stvar.

MARE: A si kaj meni rekla?

VIOLETA: Kje pa! Sploh ne! Ti si bil vedno najbolj moški.

MARE: Hudobna si, ker sem te znogiral.

VIOLETA: Da si ne boš kaj mislil!

ALEŠ: Nehajmo! Profesor Medo spi.

FRANCI: Ko se je zaletel vame, je tudi spal za volanom.

VIOLETA: In naša Karitas Dragica tudi ni daleč od kome!

DANIEL: Golaž je ena a! Niti v Bruslju nisem jedel boljšega.

Molče strmijo drug v drugega.

Daniel mlaska in s kruhom briše krožnik.

Franci si odpne svojo karirasto srajco. Bobna s prsti po mizi.

FRANCI: Kako ste se spremenili!

MARE: Tudi *ti* nisi nobena izjema.

ALEŠ: Ja, spremenili smo se. In kaj!

VIOLETA: Pa ne tako zelo. V resnici smo isti. Samo bolj zagrenjeni. Starejši.

Nezadovoljni.

DANIEL: Jaz sem zadovoljen. V Bruslju sem ...

Mare ga prekine.

MARE: Očitno smo na obletnico prišli samo najbolj nesrečni ...

ALEŠ: Kaj pa ostali?

MARE: Ostali so *srečni*.

VIOLETA: In so *srečni* ostali doma.

FRANCI: Mogoče je pa obratno? Tisti, ki jih ni, so tako nezadovoljni s svojim življenjem, da si sploh niso upali priti na obletnico.

Zdaj se iz odsotnosti vehementno zbudi Dragica.

DRAGICA: Plačali so in niso prišli. Mislila sem, da bodo prav zato prišli, ker so plačali!

Kdo je takšen bedak, da bo vrgel stran toliko denarja!

FRANCI: Jaz sem prodal avto ...

DRAGICA: Zmotila sem se. Prasci!

Daniel dvigne pokrovko na srebrni posodi na vozičku ...

DANIEL: Dragica, če boš malo prasca ... ?

FRANCI: Star je že bil. Ampak je bil še vozen. Dobil sem točno toliko, kot je stala ta večerja.

MARE: Jaz sem si pa sposodil. Pri Šiptarjih. Če jim ne vrnem, me bojo zaklali!

Mare se zasmeji.

ALEŠ: Jaz sem pa vzel iz šparovca. Hranil sem za advokata, ki po Avstraliji išče moje otroke. Kurc pa otroci! Glavno je, da se dobim s sošolci ...

VIOLETA: Mamo sem prosila. Eno uro sem jo morala poslušat, kako je boga, kako ima samo penzijo, pa me mora pri mojih petdesetih še vedno zalagat z denarjem ...

ALEŠ: Takrat sem bil edinkrat v življenju srečen. Zakaj potem ne bi prišel na obletnico svoje sreče?!

DRAGICA: Jaz sem pa šparala.

VIOLETA: Ti lahko. Nimaš družine. Nimaš otrok. Nimaš ljubimca.

DRAGICA: Si pa res pizda, a veš to?

VIOLETA: In če nimaš nič od življenja, lahko tudi kaj prišparaš, ane Dragica?

MARE: Kaj pa naš profesor?

DRAGICA: On je vključen v našo ceno.

VIOLETA: Kaaaaj?

DRAGICA: Dejmo spit!

Dragica se opoteče k steklenicam. Natoči si in tudi drugim nataka.

VIOLETA: Kako vključen v ceno?

DRAGICA: Na zdravje!

VIOLETA: Hočeš reči, da smo mu mi plačali našo obletnico? Prekleti prdec stari!

DRAGICA: Za domovino ...

Vsi dvignejo kozarce.

VSI: S prdcem naprej!

Spijejo.

Profesor Medvešek se prebudi.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Sem kaj zamudil?

ALEŠ: Enega prdca.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Oprostite ... Me je zmanjkalo. Sem narkolepsik.

DRAGICA: Kaaaaj? Narkoman ste?

DANIEL: Pri teh letih!

PROFESOR MEDVEŠČEK: Imam narkolepsijo.

ALEŠ: Nas ste pa preganjali zaradi nedolžne trave! Skoraj ste me izključili iz šole, zaradi enega usranega džojnta!

FRANCI: Narkolepsija je spalna bolezen. Človek kar zaspi in to v katerikoli situaciji.

VIOLETA: Kako veš?

PROFESOR MEDVEŠČEK: Na stara leta me je napadla.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Franci spregovori hitro, gladko, kot človek, ki se spozna.

FRANCI: Narkolepsija je bolezen spanja, ki se lahko pojavi že pri petih letih, lahko pa šele po petdesetem letu. Nekateri bolniki doživljajo tudi mišično paralizo in halucinacije. Zdravljenje je simptomatsko. Bolezen se zdravi s stimulativnimi zdravili. Halucinacije in mišična paraliza pa z antidepresivnimi zdravili.

Violeta zaploska.

VIOLETA: Bravo!

DRAGICA: Kot kakšen zdravnik!

ALEŠ: Mislili smo, da si študiral matematiko.

FRANCI: Eno leto. Naslednje leto sem vpisal medicino in jo študiral dve leti, potem pa sem vse skupaj pustil.

DANIEL: Zakaj? Bil si genij. A ni škoda?

FRANCI: Nisem mogel. V mestu sem se počutil bedasto. Odveč. Ponoči se mi je sanjalo, da sem doma, na deželi, da je zunaj sonce in trava in krave na travi ... Take reči. Ko pa sem odprl oči, sem bil v študentskem naselju. Zunaj je bil dež in cimer, neki Dolenec, ki je za zajtrk suh kruh pomakal v cviček, je smrčal, kot star traktor. Bil sem sam. Nikogar nisem imel.

ALEŠ: Jaz tudi nisem končal ...

VIOLETA: Če se prav spomnim, si končal vedno prehitro.

ALEŠ: Nisem končal faksa. Zanosil sem s tisto psico, ki mi je potem ukradla otroka

FRANCI: In tako nisem mogel več. Pustil sem vse skupaj. Matematika se mi je zagabila.

Medicina tudi. Želel sem si nekaj drugega. Pa nisem točno vedel, kaj. Samo želel sem si nekaj čisto drugega ...

MARE: Avtobus.

DRAGICA: Mare, ti si tako neobčutljiv!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ALEŠ: Pojma nimaš, kdaj se ne smeš zajebavat.

FRANCI: Ne. Res sem si želel avtobus. Še kot otrok sem sanjal, da vozim šolski avtobus med Zgornjim Doličem in Poljskavo ... Ob cesti pobiram otroke, nosim uniformo, kapo s šiltom ... Otroci mi rečejo striček. Deklice mi prinašajo bombone. In najmanjšim punčkam, ki grejo prvič v prvi razred, pomagam nesti torbico. Deklice pa me iz hvaležnosti objamejo na pragu... To so bile v resnici moje sanje. In sem jih uresničil.

DRAGICA: In zdaj si srečen! Ane Franci, da si srečen? Imaš svoj avtobus in si srečen! Dajmo nekaj spit za Francijevo srečo!

Dragica plane k steklenicam. Nekaj jih prevrne. In začne natakati v kozarce iz prve steklenice, ki ji pride pod roke ...

FRANCI: Nisem srečen.

DANIEL: Jaz bom tudi nekaj spil. A piva ni?

FRANCI: V resnici bi rad še nekaj več.

Profesor Medvešček spet kinkne. In s čelom udari ob mizo.

FRANCI: Ne samo avtobus.

Vsem se že pozna, da so izpraznili kar precej kozarcev ...

MARE: Več? Kaj *več*? Avtobus, Inštitut Jožefa Štefana in še Klinični center za povrh!

Franci! Ne moreš imet vsega! Odločil si se za avtobus. Lahko bi bil znanstvenik, matematik, zdravnik ... Po vseh tistih mednarodnih nagradah, ki si jih pobiral, preden smo tvoji sošolci lahko rekli *kaks* ... Pa ...? Nič. Jebi ga! Hotel si avtobus. In zdaj ga imaš. Moral bi biti srečen. Sam si izbral. Sreča je to, kar si izbereš in rečeš: TO JE MOJA SREČA! Sreča ni, kar ti dajo, kar ti ponudijo, kar ti je naklonila mati narava, foter in mama, ki sta te zaplodila, sreča ni blagoslov genetike ... Srečo si izbereš sam!

ALEŠ: Kot je rekel že Edvard.

MARE: In naš Franci si je za svojo življenjsko srečo izbral avtobusno progo med Zgornjim Doličem in Poljskavo. Zdaj pa nekaj jamraš z zgužvanim ksihotm ... *Nisem srečen! Nisem srečen!* Vidiš, jaz pa sem srečen! Tudi jaz sem si izbral svojo srečo. Izbral sem si smrt.

ALEŠ: Tega pa Kardelj ni omenjal.

MARE: Šiptarji me bojo zaklali. Mafija. Odprli mi bojo trebuh kot svinji in me pustili, da bom crknil. Niti kolin ne bojo naredili iz mene ...

Dragica je popolnoma zaprepadena. Pijano se zamaje in se sesede.

DRAGICA: Kaaaj?

MARE: Ja. Moja sreča je, da bom umrl. Samo, da Šiptarji ne vejo, da mi bojo naredili blazno uslugo. Ne vejo, da so oni moja sreča. Zavestno si sposojam pri njih. Že nekaj let. Visoke obresti kar tečejo in tečejo ... Nikoli jih ne bom mogel izplačat. Nočem. Tudi, če bi lahko. Zato me bojo zaklali. Preparali trebuh. Pustili me bojo na stopnišču in čreva mi bojo lezla po stopnicah navzdol ...

DRAGICA: Bruhala bom.

MARE: In to je moja sreča. Naredil bom najgenialnejši samomor. Pustil se bom zaklat. Ha! Bilanca petdesetletnika! Ničesar nimam za pokazat. Moja bilanca je nula. Hkrati pa nimam toliko jajc, da bi sam zabingljaj, skočil pod vlak, pogoltnil sto uspavalnih tablet ... Zato sem si za svojo srečo izbral zakol. Nikomur še nisem povedal za ta genialen samomor. Samo vam. Na tridesetletnici mature. Samo vam in spečemu razredniku. Dragi moji sošolci, naredil bom samomor. Tej ideji sem posvetil zadnjih nekaj let življenja. Zapravljal sem sposojeni mafijski denar in si ga spet in spet sposojal. Zdaj samo čakam, da me doleti *moj samomor*. Na zdravje!

Mare dvigne kozarec.

MARE: Za domovino ...

Nagne.

MARE: S samomorom naprej!

Vsi so tiho.

DRAGICA: Grozno. Marko! A ne bi vrnil tisti denar ... Jaz imam nekaj prišparano „,

VIOLETA: A ne vidiš, da laže.

ALEŠ: Ha! Naš Mare je bil vedno zajebant.

DANIEL: Jaz mu tudi ne verjamem. Se spomnim, kako me je nategnil ... Med pavzo mi je rekel, da mu je profesorica Primožič dala denar, naj ji gre kupit tampone, in da on ne more, ker ga boli noga ...

ALEŠ: Ja, se spomnim! Zato, da te je lahko prepričljivo nategnil, je dva dni šepal.

DANIEL: In sem šel. Kupil sem ji *large* tampone, kot mi je Mare naročil, kar se mi je zdelo malo čudno, ker je bila profesorica Primožič sicer čisto drobna, majhna, meter petdeset, no, kupil sem tampone in ji paketek nesel h katedru tik pred začetkom šolske ure.

Violeta se zasmije.

VIOLETA: Kako te je pogledala!

ALEŠ: Še zdaj se spomnim ... Rekel si ji: *Tovarišica profesor, so imeli samo majhne, zato sem šel na bencinsko, tam so imeli large, upam, da bo large prav za vas ...*

Vsi se smeji. Razen Mareta.

DANIEL: Ali pa takrat, ko me je nalagal, da je hudo bolan in da naj dežuram namesto njega. Mesec dni sem brisal tablo in pometal učilnico.

ALEŠ: Kako si mu lahko tako verjel?!

DANIEL: Če je pa rekel, da ima raka.

Profesor Medvešček se prebudi.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Raka sem premagal. Mislil sem, da sem ga. Pa se je spet pojavil. Zdaj sem na terapiji.

MARE: Resnica kar vre iz nas. To je posledica Stalinovega koktajla. Naj živi resnica!

VIOLETA: Patetičen si, kot star klavir.

DANIEL: Duhovito!

PROFESOR MEDVEŠČEK: Klavir sem pa igral zelo rad. Potem sem dobil pa artritis. Ne vem, zakaj me življenje tako kaznuje.

VIOLETA: Ker ste bili pokvarjena profsorska podgana!

DRAGICA: Violeta! On je naš razrednik. Naš oče. Naš mentor.

VIOLETA: Naš posiljevalec.

Profesor Medvešček ne reagira. Drži se na smeh.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Ne slišim dobro.

VIOLETA: Po-si-lje-valec! Spolni nad-le-go-va-lec! A zdaj slišiš, žaba stara!

PROFESOR MEDVEŠČEK: Bolan sem. Včasih sem igral klavir, veliko sem bral. Danes pozabljam. Kar zaspim. Sredi stavka. Domišljija mi ne dela več tako dobro kot tebi, Violetka!

VIOLETA: Nič se ne izvijaj. Na urah klavirja si lezel v vse punce.

DANIEL: Kam je lezel?

VIOLETA: Z eno roko si se sprehajal po črno belih tipkah ... Pr-va, dru-ga, tret-ja, čtr-ta...
Z drugo roko si pa šaril po naših pičkah.

DRAGICA: Ni res. Mene ni nikoli ...

ALEŠ: Dragica, tebe ni nihče nikoli ...

VIOLETA: Petnajst let sem imela. Strah me je bilo.

MARE: Zakaj pa nisi povedala? Mislim, profesorjem, ravnatelju ...

VIOLETA: Ker mi je rekel, da ne smem, da ni to nič hudega, da me bo naučil same lepe reči. Rekel je, da mi nihče ne bo verjel, da bojo rekli, da sem kurba. Rekel je, da mi ne bo žal, da bom uživala ...

MARE: Pa si? Mislim *uživala*, ne *kurba*.

VIOLETA: Mare, ti si tak idiot!

DANIEL: Nehajmo! Dajmo praznovat! Obletnica je ...

FRANCI: Trenutek resnice! Pogled nazaj!

ALEŠ: Kurc pa resnica! Jaz hočem pit! Jest in pit in bit vsaj ta večer srečen!

Aleš se odmaje do vozička s steklenicami.

VIOLETA: Jaz pa hočem, da starec pofukan ve, da mi je uničil življenje.

ALEŠ: Violetka, zdaj ga pa že pošteno serješ! Vsi vemo, da si na šoli dala dol vse, kar je nosilo hlače.

DANIEL: Mene ni dala.

ALEŠ: Ti si izjema.

Violeta se zažene v profesorja Medveščka.

VIOLETA: On je kriv! Kri mi je tekla.

Profesor Medvešček začne igrati po mizi kot po nevidnem klavirju.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Violetka, bila si zelo nadarjena. Igrala si odlično. Kadar sva prijela štiriročno, si bila naravnost virtuoza ...

VIOLETA: Potem pa je rekel, da me bo peljal k zdravniku ...

PROFESOR MEDVEŠČEK: Spominjam se, da sva igrala Chopina. *Etuda Op. 30. No.3.*

Drobna skladbica. Preprosta. Imenovana tudi *maturitetna*. Lepa, kot je lepa duša odraščajoče mladine.

VIOLETA: Imela sem petnajst let. Prvi letnik. Otrok sem bila.

MARE: Lepa si bila. Male prsi, tanek vrat, gladek trebuh.

VIOLETA: Ni me peljal k zdravniku, ko mi je potisnil prst v pičko in sem krvavela, da je vse do njegovega avta kapljalo za mano.

Profesor Medvešček igra po mizi vedno bolj vehementno. Premika svoje prste, kot da igra po nevidnih tipkah, med krožniki in kozarci, Chopinovo skladbico.

VIOLETA: Posadil me je v avto, rekel je, naj ne skrbim, ker mi bo opravičil izostanek, saj je vendar moj razrednik. Odpeljal me je v park. V gozd. Tam me je slekel.

Profesor igra nevidni klavir in popeva skladbico.

PROFESOR MEDVEŠČEK: La, lala, la, la ... trim pa ra, la, la ... tram, tram, tram ...

VIOLETA: Nisem se upirala. Strah me je bilo.

DRAGICA: Ne verjamem, ne verjamem! Pa še žejna sem.

VIOLETA: In me je fukal. Do večera. In potem me je odpeljal domov. Pogovarjal se je z mojo mamo. Je rekel, da mi je bilo slabo in da me je zato pospremil. Da ga kot razrednika skrbi. Mama je bila navdušena nad njim.

Dragica nataka v kozarce.

DRAGICA: A bo kdo kaj prigriznil? Tu je še losos, pa šunka, pa paštetka ... Pa ...

VIOLETA: V žep mi je porinil denar.

Profesor igra po mizi kot velik pianističen virtuoz. Brsti brzijo sem in tja. Vedno hitreje in hitreje ... Veliki klavirski finale.

PROFESOR MEDVEŠČEK: La, lala, la, la ... tram, tram, tram ...

VIOLETA: Vsakič, ko me je fukal, mi je plačal ... In fukal me je vse leto. Do konca šolskega leta. Jeseni me je bilo strah priti v šolo. Vedela sem, da me bo spet. In me je. Že prvi dan. Prišel me je iskat v razred. Med poukom. Stara Tomažičeva je ravno razlagala *Slovo od mladosti*, on pa me je odpeljal na moško stranišče in me fukal, dokler ni pozvonilo. Ni in ni mu prišlo. Lice sem imela naslonjeno na ploščice in štela fuge in stičišča in mušje drekce, medtem ko me je nabijal ...

DRAGICA: Lažeš! Lažeš! Bolj poštenega profesorja ni bilo na celi šoli. Kako se je zanimal za nas! Samo spomnite se! Kako se je boril za nas ... Kadar smo kaj ušpičili, nas je branil pred celo zbornico ... Bili smo njegovi otročki ...

Violeta sede poleg profesorja, ki še vedno igra nevidni klavir.

VIOLETA: Priznaj, žaba stara! Vsaj zdaj priznaj! Zdaj, ko je že itak prepozno! Priznaj, da si bil perverzen prdec stari!

MARE: Naredimo preizkus! Rekonstrukcijo!

ALEŠ: Sem zato.

DANIEL: V Bruslju vedno nekaj rekonstruiramo.

Profesor Medvešček zapre oči in je ves v neslišni glasbi, ki jo igra po mizi z občutenjem pianista.

MARE: Mišnica!

DANIEL: Kakšna miš?

MARE: Hamletova mišnica!

DANIEL: Ne razumem.

FRANCI: Ko si šel kupit tampone, je Primožičeva predavala o tem ... pa si zamudil.

Daniel se razočarano obrne k Franciju.

DANIEL: Tudi ti, Franci! Vsi me zajebavate!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ALEŠ: Vedno si vse zamudil, Daniel! Dajmo, dajmo, mišnica!

Aleš skoči na mizo, počepne in gleda, kako profesor z zaprtimi očmi igra Chopina. Vsi se zberejo okrog Profesorja in Violete, ki sedi poleg.

MARE: Kako je bilo?

VIOLETA: Tako.

Violeta začne igrati po nevidnem klavirju.

VIOLETA: Pr-va, dru-ga, tret-ja, čtr-ta in pr-va, dru-ga, tret-ja ...

Profesor jo prekine.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Pr-va, dru-ga, tret-ja ... No, dajmo, Violetka, še enkrat ...

Premalo si vadila.

VIOLETA: Pr-va, dru-ga ... pr-va, dru-ga

PROFESOR MEDVEŠČEK: To so četrtinke, to pa osminke ... Igraš preveč mehanično.

Glasba, to je užitek!

Profesor ji roko položi na kolena, z drugo roko pa igra po nevidnih tipkah ...

PROFESOR MEDVEŠČEK: Igrati moraš z občutkom, s slastjo, melodijo začutiš s prsti, s konicami prstov ...

VIOLETA: In mi je šel z roko med noge ... Strah me je bilo.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Skladbo igraš jo tako, kot da jo gneteš, kot da iščeš njen izvir, njen začetek ... Sama bo stekla in zazvenela, samo z občutkom se jo moraš dotakniti, jo poiskati, nežno prijeti in potem prodreti vanjo

VIOLETA: In me je šlatal ...

PROFESOR MEDVEŠČEK: Gladiš jo, oblikuješ, stiskaš in popuščaš, spreminjaš ritem ...

Potem skladba vstopi vate, začutiš jo v trebuhu, v hrbtenici, zazebe te v možganih ...

Čutiš?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Aleš plane in začne skakati po mizi, kot da je odkril *resnico*.

ALEŠ: Razmaknila si kolena! Sama si dala noge narazen!

VIOLETA: Porinil je prst vame!

ALEŠ: Dala si mu!

VIOLETA: Celo roko je porinil vame.

DANIEL: Jaz sem tudi videl.

ALEŠ: Sama si hotela. Zakaj nisi stisnila kolena? Narazen si jih dala!

Violeta vstane. Profesor igra naprej svojo nevidno melodijo ...

VIOLETA: Zbolelo me je.

MARE: Malo ti je bilo pa tudi všeč, kaj?

Dragica se postavi v bran profesorju.

DRAGICA: Lažete! Mene se ni nikoli niti dotaknil.

FRANCI: Saj je vseeno. Pustimo to! Po tridesetih letih ...

VIOLETA: Ni vseeno!

Violeta plane k Profesorju in ga zagrabi za ovratnik. Stresa ga.

VIOLETA: Priznaj, prdec stari! Priznaj!!

Profesor omahne na mizo in zaspi.

FRANCI: Kadar je razburjenje preveliko, se umaknejo v spanje. Tipično.

Violeta je pretresena.

VIOLETA: Ne verjamete mi.

ALEŠ: Saj se je nekaj govorilo. Tudi druge punce so rekle, da jih je šlatal. Pa kaj!

MARE: Jaz sem tudi slišal.

FRANCI: Cela šola je govorila o tem.

Violeta zastane ... Pogled jih. Ogorčena je. Presenečena.

VIOLETA: Vedeli ste, pa niste nič naredili!

DANIEL: Jaz nisem vedel.

VIOLETA: Zakaj se niste potegnili za nas? Za sošolke. Če ste vedeli?

Fantje molčijo.

VIOLETA: Vse punce je nadlegoval. Če bi se ves razred, vsi sošolci potegnil za nas, bi ga razkrinkali. Tako pa je šlatat in rinil umazane prste v svoje učenke vse do penzije. Vi ste krivi!

ALEŠ: Mladi smo bili. Verjeli smo mu.

MARE: Občudovali smo ga.

VIOLETA: Povedala sem ti.

MARE: Zdelo se mi je, da pretiravaš. Tudi meni je pri klavirski uri dal roko na kolena, zato, da mi je pokazal, kakšen ritem ima skladba.

VIOLETA: Blefiral je. Vedel je, da bo s tem naredil svoje šlatanje za legalno. Vedel je, da boste potem njegovi advokati ...

FRANCI: Minilo je.

VIOLETA: Zame nikoli.

MARE: Imela si druge. Vse si dala dol.

VIOLETA: Samo zato, da sem pobegnila pred njim. Mislila sem si, če me je nategnil slinasti pizdun, če mi plačuje za vsak fuk, za vsako fafanje, potem me lahko nategnejo čisto vsi... In sem dala vsem!

DANIEL: Meni nisi.

VIOLETA: Pa pri tem sploh nisem uživala.

MARE: Z mano tudi ne?

ALEŠ: Z mano pa si? Aneda si?

VIOLETA: Šele potem. Ko se me je naveličal. Ko je začel natepavati Sonjo, pa Marto, in Anjo ...

ALEŠ: Mojo Anjo tudi?

VIOLETA: Šele potem sem začela uživati. Ko me je izpustil iz svojih krempljev.

FRANCI: Pozabimo!

VIOLETA: Nikoli ne bom pozabila!

MARE: Je že tako, da prvega ne pozabiš nikoli!

ALEŠ: A ni to bilo maturitetno vprašanje: *V kateri slovenski igri lahko zasledimo stavek:*

Prvega ne pozabiš nikoli?

MARE: Dogodek v mestu Gogi!

Aleš navdušeno zaploska.

ALEŠ: Sedi. Pet!

Mare in Aleš se zarežita.

Violeta ježno vrže kozarec v steno.

VIOLETA: Nikoli ne bom pozabila! Nikoli!

Franci vstane in pomiri Violeto.

FRANCI: Sprava! Violetka! Po tridesetih letih! Dovolj je bilo! Čas je za spravo!

VIOLETA: Spravite se vi nekam ... V svoje varno gnezdo med nogami! Še za naslednjih trideset let!

Violeta ježno odide v drugi kot prostora in jim pokaže hrbet.

MARE: Pijmo!

Mare nataka.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DRAGICA: Pijana sem.

ALEŠ: Jaz tudi, pa se nič ne hvalim.

Daniel se približa Violeti in se pijansko nasloni nanjo.

DANIEL: Samo to me zanima ... Violetka ... Če si dala vsem, zakaj nisi meni? Zakaj? A sem bil grši kot drugi? Slabši? A zaradi tega, ker sem s kmetov? Ker je moj oče kmet?

Ker smo imeli doma hlev, pa krave, pa dvanajst koz ...

Aleš in Mare se zasmejita.

ALEŠ: O, ja! Tvojih koz se pa spomnim.

Daniel se upre.

DANIEL: Ampak koz nisem nikoli natepaval ... Nikoli! Čeprav ste me kar naprej zajebavali ...

ALEŠ: Ampak malo si jih pa, kaj?

MARE: Čisto mičkeno? Toliko, da je šla glavica not, a?

Aleš in Mare se režita.

DANIEL: Nisem! Nisem!!

ALEŠ: Imena si jim dajal. Silva. A je bila ena Silva ali se mi samo zdi?

DANIEL: Silvija je bila. Ampak to ni važno ... Pojedli smo jo za božič ... Blazno mi je bilo hudo. Ampak to ni vprašanje ... Vprašanje je ... Zakaj meni ne, Violetka? Vsem ja, meni pa ne?

Violeta ga odrine.

VIOLETA: Nehaj. Pijan si.

FRANCI: Vsi smo pijani.

DANIEL: Saj vem, smrdel sem po gnoju. Zato me nisi marala. Vsi ste bili doma iz mesta.

FRANCI: Jaz ne.

DANIEL: Ti si bil izjema. Tebe so tolirali ...

ALEŠ: Tolerirali, se reče.

DANIEL: Prav. Tolirali so te ... ker si bil genij, ker so imeli koristi od tebe, vsem si pisal matematične naloge ... Jaz pa sem smrdel po kmetiji! Pa sem se umival! O, ja! Sem se!! Z milom sem se drgnil. Ampak, kmet vedno smrdi po gnoju. Po dreku. Že na daleč. To se mu zaleže v kožo. Noter, v meso. Vem. Ampak ... Zdaj v Bruslju ...

VIOLETA: Nehaj težiti!

Daniel razburjen stopi na stol ... Maje se ...

DANIEL: To me zanima ... Samo to me zanima! Ves večer ponavljam: *Bruselj, Bruselj, Bruselj!* Zakaj me nihče ne vpraša ... *O kakšnem Bruslju pa govoriš, Daniel?* Zakaj nobeden ne reče: *A ti si pa zdaj v Bruslju? V srcu Evrope? Daniel? A nisi več kmet, Daniel? A zdaj dišiš pa po Evropi, nič več po kmetih? In kako je tam? Kako živiš? Kaj delaš v Bruslju?* Zakaj vas ne zanima moj Bruselj! Zakaj me nihče nič vpraša ...

**Daniel se sesede na stol in zajoka kot otrok.
Violeta dvigne kozarec.**

VIOLETA: Za domovino ...

VSI: Z Brusljem naprej!

**Spijejo.
Daniel milo joka. Nihče se ne zmeni zanj.**

MARE: Kdo bi si mislil ...

ALEŠ: Kaj?

MARE: Da mi bo po vsem tem zapasalo nekaj sladkega.

DRAGICA: Bruhala bom ...

VIOLETA: Ne boš.

Dragica trmasto udari s pestjo po mizi.

DRAGICA: Pa bom! Pa bom!

VIOLETA: Že ves večer obljubljaš, pa nič.

MARE: A pokličemo tista dva pedra?

VIOLETA: Ti si peder!

Mare je ogorčen.

MARE: Jaz pa peder! Po vsem tistem, kar sem počel s tabo ...!

VIOLETA: V resnici si me vedno hotel pofukat samo v rit.

MARE: Če sem jaz peder, si ti nimfomanka!

VIOLETA: Nisem.

MARE: Ženska, ki da vsem, je nimfomanka.

VIOLETA: Nisem dala vsem.

MARE: Danielu nisi. Ostalim pa si. Meni, Alešu, Bogdanu, celo našemu pokojnemu kanarčku Igorju, čeprav si vedela, da ima razširjeno srce, pa Franciju ...

FRANCI: Meni ne.

ALEŠ: A nista nekaj hodila?

VIOLETA: Sva.

FRANCI: Spala pa nisva.

MARE: Dva meseca sta se samo držala za roke?

FRANCI: Ja.

MARE: Nista se pa dala dol? Pa to ne morem verjet!

ALEŠ: Violetka, res nista?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

VIOLETA: Zelo lepo sva se imela. Z njim sem se imela najlepše?

ALEŠ: Brez *cigu migu*? Brez seksa?

MARE: In zakaj nista, če to ni skrivnost ...?

Vsi pogledajo Francija, ki sedi na robu mize in že ves čas bobna s prsti.

ALEŠ: Pa res! Zakaj ne?

DANIEL: Zakaj ...? Če bi meni ... Jaz bi takoj ...

VIOLETA: Saj res ... Zakaj nisi nikoli hotel? Nikoli mi nisi zlezel za hlačke. Čakala sem, ti pa nič ...

Franci nekaj časa molči. Vsi buljijo vanj. Čakajo ...

FRANCI: Prestara si bila zame.

**Nekaj časa ga vsi začudeno gledajo ...
Potem se Violeta zasmеji.**

VIOLETA: Vedela sem!

DANIEL: Kaj si vedela?

ALEŠ: Kako, *prestara*?

MARE: Imela je sedemnajst let!

FRANCI: Imam rad mlajše. Mnogo mlajše. Vedno sem imel rad zelo mlade. Tudi takrat, ko sem imel sedemnajst, sem imel rad mlade, punčke, deklice ... Otroke.

**Violeta se smeji še bolj. Pijansko. Groteskno.
Fantje molčijo. Bolščijo v Francija.
Potem, čez čas, tudi Violeta obmolči ...**

FRANCI: Kaj me tako gledate? A je z mano mogoče kaj narobe? A si mi kdo upa pogledat v oči in reči, da je z mano kaj narobe ...? Saj trpim. Sam trpim. Nihče ne trpi z mano. Gledam jih, ko jih vozim v šolo, ko jih pobiram pred hišami, pegaste, s kitkami, kratkimi krilci, dokolenkami, tako nedolžne, mehke, gladke, dišeče po mleku, tako čiste ...

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

In trpim. Nikoli se ne bom nobene dotaknil. Samo trpel bom. Že v gimnaziji sem to vedel. V tridesetih letih, kar se nismo videli, se ni nič spremenilo. Že od začetka smo takšni, kakršni pač smo ... Me boste zdaj sovražili zaradi tega, ker sem vam povedal? Kaj? Boste zdaj zatajili, da sem bil vaš sošolec, da sem bil z vami, da sem vam pomagal pri matematiki, fiziki, kemiji, boste pozabili, da ste se lahko vedno zanesli name, da sem vam bil vedno na razpolago, da smo prijateljevali, pili v bližnjih bifejih, se objemali ... Boste zdaj zatajili, da sem pel z vami (zapoje)

*Gaudeamus igitur,
iuvenes dum sumus,
gaudeamus igitur,
iuvenes dum sumus.*

I Profesor Medvešček se prebudi in zapoje z njim ...

PROFESOR MEDVEŠČEK:

*Vivat academia,
vivant profesores,
vivat academia,
vivant profesores.*

PROFESOR MEDVEŠČEK, FRANCI: (skupaj)

*Vivant membrum qued libet,
vivat membra que libet,
semper sint in florum,
semper sint in florum.*

Potem Profesor Medvešček spet omahne za mizo in zaspi.

FRANCI: Boste pozabili, da sem tudi jaz vaša generacija, da sem vaš ...? Da smo vsi naši! Pedri, bančni uslužbenci, lezbijke, ločenci, nimfomanke, kurbe, samomorilci, nekrofili, posiljevalci, ministri, sekretarji in podsekretarji, direktorji, pometači, profesorji in pedofili ... Da smo vsi iz ene generacije. In da je to življenje. Nič drugega kot zajebano življenje, ki ga pa takrat sploh nismo poznali, pojma nismo imeli, kaj nas čaka in v katero smer nas bo vrglo ...

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

**Molčijo nekaj časa.
Mare dvigne kozarec.**

MARE: Za domovino ...

VSI: Z življenjem naprej!

**Spijejo.
Profesor Medvešček se spet zbudi.**

PROFESOR MEDVEŠČEK: Sem kaj zamudil? Moral bom domov. Imam kemoterapijo. A je danes že ponedeljek? Pravijo, da bom preživel, če bom zdravo živel. Imam kožnega raka. Zdaj se je pojavil. Prejšnji teden. Najbolj žal mi je, da se ne morem ukvarjati z glasbo. Včasih sem misli, da sem reinkarnacija Chopina, tako zelo sem čutil njegovega duha. Nikoli si nisem mislil, da bom kdaj tako star. Zdaj sem dvakrat toliko star kot Chopin ... Vesel sem, da sem vas še enkrat videl. Res sem vesel!

Dragica se opoteče k profesorju, ga objema in poljublja.

DRAGICA: Tovariš profesor ... Tako sem srečna, da ste prišli ... Zdaj ni več tovarišev, zdaj so samo še gospodje, ampak jaz sem vseeno srečna ... Srečna! Srečna! Srečna!

MARE: No, no! Da se ne bomo scedili od čustev.

Dragica plane k Maretu in ga nekajkrat udari po ramenu ...

DRAGICA: Ne ti men *scedili*! Ne ti men *čustev*! Ti brezčutneš!

ALEŠ: Pomiri se, Dragica. Vse si super zorganizirala. Super se imamo. Hvala ti.

DRAGICA: Brezčutneš je in pika. Vse to sem naredila, da bi ga videla. Njega! Samo njega! Tega tepca zahojenega, ki ga bojo zdaj zaklali ...

VIOLETA: Laže kot pes teče. Dejmo odpret novo flašo!

DRAGICA: Ljubila sem ga.

MARE: Opala! Smo že v mehiški nadaljevanki!

DRAGICA: Preklet cinik zafukan!

FRANCI: O! Kakšen izboren jezik! Dragica, presenečaš me.

DRAGICA: Vseeno mi je, kaj si mislite o meni ... Oprostite profesor ... Čustva so me zanesla. Tega kurca ...

FRANCI: Vedno boljše!

DRAGICA: ... sem ljubila štiri leta. Za njim sem lazila. Šolsko torbo sem mu nosila, ker je bil bolan. Vse, vse bi naredila zanj! On pa nič. Potem sem ga pa čakala trideset let ...

Nobenega nisem imela. Nobenega!

ALEŠ: A potem je le res, da si še devica?

DRAGICA: Pa nočem več bit! Nočem!

**Dragica se začne slačiti.
Divje meče obleko s sebe.**

DRAGICA: Vsi ste nekaj ... Pedri, pedofili, Bruseljčani, nimfomanke, samomorilski faliranci ... Samo jaz sem še nedolžna ... Ne-dol-žnaaaa!

Dragica leže na mizo in da noge narazen.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Mislim, da bom počasi odšel ... Hvala lepa ... Večerja je bila odlična ... Mlečni gris je bil prvovrsten, tako da ... Pa saj ne vem, če sem ga sploh dobil ...

Profesor se sesede nazaj v stol. S čelom udari ob mizo in zaspi.

FRANCI: Še za profesorja je to preveč.

DRAGICA: Daj me dol, Mare ... Ali pa Aleš ali pa Franci ... Razdevičite me! Takoj! Zdaj!

VIOLETA: Pijana si. Ne veš kaj delaš.

Daniel se približa mizi in sleče suknjič.

DANIEL: A lahko jaz?

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

ALEŠ: Tih bot, Daniel!

VIOLETA: To je zadeva med njima. Med blebetačem Maretom in Karitas Dragico.

Dragica se pijansko premetava po mizi.

DRAGICA: Za tridesetletnico mature hočem izgubit nedolžnost! Pa pika!!

VIOLETA: Alo, Mare! Izkaži se!

ALEŠ: Marko, naredi sošolki uslugo. Trideset let te je imela rada, malo se ji pa že lahko oddolžiš.

FRANCI: Mene pa to vse skupaj ne zanima preveč.

DANIEL: Mene pa. Pornič v živo! Tega niti v Bruslju še nisem videl.

ALEŠ: V živo bomo uživali življenje ... Mislim, uživali ljubezen, ki je življenje!

Violeta, Aleš, in Daniel zgrabijo Mareta ... Dragica pa na mizi, z nogama narazen, pijano blebeta ...

DRAGICA: Hočem občevati! Hočem spolno občevati! Zdaj! Takoj!

Sošolci potisnejo Mareta med razkrečene Dragičine noge.

VIOLETA: Pokaži zdaj, kaj imaš in kaj znaš ...

ALEŠ: In kaj daš, kadar daš ...

FRANCI: Kdor takoj da, dvakrat da ...

DANIEL: Kdor pa da dvakrat, je tisočkrat kupil ...

ALEŠ: Od kod ti pa to?

DANIEL: Tako rečemo v Bruslju.

Violeta odpre Maretovo zadrgo in z roko seže v razporek ...

VIOLETA: Ven ga daj! Že trideset let ga nisem videla!

Mare jo odrine in steče stran od mize k vhodnim vratom.

MARE: Prav. Če tako hočete. Pa naj jo nategne!

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

DRAGICA: Naj me nategne! Ja, naj me!

ALEŠ: Kdo?

VIOLETA: Ti jo moraš! Tebe je imela rada.

ALEŠ: Tebe si želi.

14. prizor

Mare plane do vrat in jih odpre. Zakliče na hodnik ...

MARE: Halo!! Potrebujemo vas!

ALEŠ: Koga kličeš?

DANIEL: A potem ne bo porniča?

Skozi vrata vstopi Natak ar Mladen, takoj za njim Šef strežbe.

NATAKAR MLADEN: Želite sladico?

MARE: Želimo, da nam postrežete.

ŠEF STREŽBE: Takoj bova pripeljala voziček s sladicami.

NATAKAR MLADEN: Imamo kostanjevo crostato, tiramisu, skutino torto, kremne rezine, obložene z jagodami in s *krem brule* prelivom ...

Dragica na mizi.

DRAGICA: Če ne bom dobila takoj, bom zaspala! Če pa spim, pa nima nobenega smisla!

ŠEF STREŽBE: Je gospodični slabo?

Mare rine Šefa strežbe proti izhodu.

MARE: Zunaj počakajte. Nam bo Mladen postregel.

ŠEF STREŽBE: A potem pripeljem slaščice?

MARE: Zunaj!

Mare ga potisne iz prostora in zapre vrata.

NATAKAR MLADEN: Kaj želite od mene?

Mare pokaže na Dragico, ki se premetava po mizi.

MARE: Želimo, da jo daš dol.

VIOLETA: Prasec si, Mare!

MARE: Mlad fant je. Lep. Boljše, da zgubi nedolžnost z njim, kot pa z mano.

VIOLETA: Ha! Saj vem, strah te je, da ti ne bo vstal. Vedno te je bilo.

NATAKAR MLADEN: Zmešalo se vam je.

ALEŠ: Ah, kje pa! Kaj vse smo počeli na fantovščinah! Privezali smo ženina na mizo, najeli smo punce, same Ukrajinke, ga namazali s čokolado in one so ga lizale, lizale ... Mi smo pa vse to snemali. Še zdaj z ženo gledata na obletnicah ...

NATAKAR MLADEN: Če želite, vam lahko postrežem z zelo močno kavo. Vas bo streznila.

Mare potegne iz denarnice šop bankovcev.

MARE: Evo! To je vse, kar imam. Pofukaj jo! Naredi nam uslugo.

NATAKAR MLADEN: Ne.

Mare plane k Alešu in Franciju.

MARE: Daj mi denar! Vsi mi dajte!

Aleš odpre denarnico.

ALEŠ: Samo to imam.

MARE: Sposodil si bom in vam vrnil. Takoj zjutraj si bom. Pri Šiptarjih. Violeta ...

VIOLETA: Nimam.

Mare plane k njeni torbici in potegne denarnico iz nje ...

MARE: Za sošolko boš pa ja dala ...

Daniel v rokah mečka denar.

DANIEL: Jaz dam to zraven ... Nisem še videl porniča v živo.

Medtem, ko Mare šteje denar, se Dragica na mizi premetava ...

DRAGICA: Dajte me hitro ... Slabo mi je.

Mare Natarkarju Mladenu pomoli šop bankovcev.

MARE: Tisoč ... dvesto ... Evo! Dobre vage. Nategni jo, pa mirna Bosna!

Natarkar Mladen malo koleba, potem vzame denar

NATAKAR MLADEN: Ne vem, če bom lahko ... Preveč vas je zraven.

MARE: Ne se obirat. Alo! Mlad si. Zamži, pa bo.

ALEŠ: Vedno me preseneča, kaj vse ljudje naredijo za denar ...

Natarkar Mladen se približa Dragici ... Odpne si hlače.

VIOLETA: Bravo! Bravo!

Franci sede na stol in si natoči.

FRANCI: Jaz nisem zraven.

Natarkar Mladen menca ...

NATAKAR MLADEN: Ampak ... samo enkrat.

MARE: Ja! Samo enkrat. Čisto zadosti ima.

Natarkar Mladen si potisne spodnjice do kolen in se nagne nad Dragico.

VIOLETA: No?

DANIEL: Dajmo!

NATAKAR MLADEN: Spi.

Zaslišimo Dragičino smrčanje.

MARE: Saj je vseeno. Ne se obirat.

NATAKAR MLADEN: Ampak, če spi ... to nima nobenega smisla.

FRANCI: Otročji ste.

ALEŠ: Dobil si plačano.

NATAKAR MLADEN: Vrnil vam bom.

DANIEL: Kar se da, se v črno jamo zakopa! Daj no! Enkrat ni nobenkrat, rečemo pri nas v Bruslju!

15. prizor

Vrata se odprejo.

Vstopi Šef strežbe, ki pred sabo rine voziček s slaščicami.

ŠEF STREŽBE: Desert!!

MARE: Ne zdaj!

Daniel je ves v ognju pričakovanja ...

DANIEL: Že imamo desert! Daj, Mladen, ne se obotavljaj!

Šef strežbe zagleda Mladena, kako stoji z golo zadnjico pred mizo. Plane k njemu.

ŠEF STREŽBE: Mladen! Kaj pa počneš?!

Šef strežbe potegne Mladenu hlače nazaj na boke.

ŠEF STREŽBE: Takoj hlače gor!

MARE: Pusti ga, naj jo nategne! Saj bo potem tebe tudi.

Šef strežbe se bliskovito obrne in s pestjo udari Mareta v trebuh. Mare zastoka in se zvije.

ŠEF STREŽBE: To imaš, ker si povozila našega psa!

NATAKAR MLADEN: Očka, pusti ... Žučko je kar naprej skakal pred avtomobile.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

Šef strežbe z velikim in energičnim krošejem udari Mareta naravnost pod brado. Mare pade po tleh kot spodsekano drevo.

ŠEF STREŽBE: To pa zato, ker nadleguješ mojega sina.

NATAKAR MLADEN: Očka! Saj je bil samo štos ...

Aleš skoči k Šefu strežbe ...

ALEŠ: Mojega sošolca pa ti že ne boš tepel!

**Šef strežbe z elegantnim boksarskim zamahom podre tudi Aleša.
Violeta počepne k *ranjenima* fantoma, ki kar ne moreta dojeti, kaj se jima je zgodilo ...**

VIOLETA: Nehajte! Na šibkejše se spravljate!

Šef strežbe se postavi v boksarsko pozo, ki pa seveda deluje malce smešno ...

ŠEF STREŽBE: Še kdo? Bi še kdo rad kaj povedal ...

Pristopi Daniel ...

DANIEL: Jaz bi ...

Šef strežbe zamahne in Daniel pade po tleh ...

ŠEF STREŽBE: Še kdo? Ravno sem se ogrel?

Šef strežbe poskakuje kot v ringu. Daniel sedi na tleh in bridko zajoka ...

DANIEL: Hotel sem samo predlagati premirje ... Tako kot v Bruslju ...

Natakar Mladen stopi k očetu ...

NATAKAR MLADEN: Tatko ... Saj ni bilo nič.

ŠEF STREŽBE: Sine, videl sem, kar sem videl ... Posiliti so te hoteli ...

NATAKAR MLADEN: Niso me silili. Bil je hec ...

ŠEF STREŽBE: Z golo ritjo? Kaj bi rekla naša mama, če bi bila še živa!

Fantje se pobirajo.

ŠEF STREŽBE: No, še kdo? Ne se zajebavat z mano in mojim sinom! Ko je predsednik vlade jedel tu, so njegovi varnostniki nadlegovali kuharice, zbil sem jih do amena, pa mi predsednik vlade ni zameril. Službo mi je ponudil. Hotel je, da postanem njegov osebni svetovalec za varnost. No...?!

ALEŠ: Premirje ... Premirje ...

Iz ozadja pride Franci.

FRANCI: Sem rekel, da ste otročji ... Obnašate se kot otroci!

ALEŠ: To bi tebi moralo biti všeč ...

VIOLETA: Sram naj te bo, Franci! Lahko bi pomagal sošolcem!

ALEŠ: Zob se mi maje.

MARE: Krvavim. Jezik sem si pregriznil.

Natakar Mladen ponosno stopi ob očeta ...

NATAKAR MLADEN: Očka je bil leta dvainsedemdeset balkanski amaterski boksarski prvak v peresno lahki kategoriji ...

Šef strežbe opusti svojo boksarsko pozicijo ...

ŠEF STREŽBE: Dvakrat! Zbil sem Dragoslavljevića, saj ste že slišali zanj, v četrti rundi sem ga nokautira. Takrat sem bil suh kot trlica. In okreten! Blazno lahkotno okreten!

Šef strežbe se uslužno prikloni in pomaga Maretu na noge ...

ŠEF STREŽBE: Se oproščam. Ampak, manjši red mora biti. Red je bistvo gostinstva.

FRANCI: Tudi avtobusni red nekaj velja.

ŠEF STREŽBE: Brez reda ni dobre postrežbe. Sicer je res, da ima gost vedno prav ... Res pa je tudi, da je družina vse. Kdo mi rani družino, ga ne morem tolerirati kot resnega gosta ... Ste razumeli?

VIOLETA: Streznila sem se. Neverjetno!

NATAKAR MLADEN: To je šok. Ko se je vladna delegacija odpeljala od nas, so bili vsi do zadnjega pijani kot krave, komaj so v avtomobile zlezli; ko pa so spodaj povozili kolesarja, ane očka, so se pa v hipu treznili ... Še sreča, da je vozil minister za notranje zadeve ...

Na mizi se prebuja Dragica.

DRAGICA: A sem že? A je konec?

FRANCI: Dragica, lahko si brez skrbi, konec je.

Dragica se dvigne z mize in se opoteče.

DRAGICA: Zaspala sem. Sploh ne vem, kako je bilo ...

FRANCI: Nepozabno.

DRAGICA: Res? Pa nisem nič čutila.

Zdaj zagleda Mareta, ki je krvav okrog ust.

DRAGICA: Marko ... Ti vendar krvaviš?

ŠEF STREŽBE: V pisarni imam prvo pomoč ...

DRAGICA: Jaz sem izgubila nedolžnost, ti pa krvaviš. Vidiš, Mare, kako sva povezana!

Življenjsko povezana!

Aleš potegne iz svojih ust zob.

ALEŠ: Zob mi je šel.

VIOLETA: Gremo v kopalnico!

DRAGICA: Slabo mi je.

NATAKAR MLADEN: Zgoraj imate rezervirane sobe. Sveže brisače ...

Dragica bruhne v Francijevo naročje.

FRANCI: Ne po meni, ne po meni!

DRAGICA: Oprosti, Franci ... Res, oprosti ...

In bruhne še enkrat.

VIOLETA: Fuj!

DANIEL: Jaz bom tudi.

ŠEF STREŽBE: Stranišče je na hodniku levo.

Daniel se prime za usta in steče ven.

VIOLETA: Gremo! Gremo!

**Violeta podpira Mareta.
Dragica se opravičuje Franciju ...**

DRAGICA: Oprosti, Franci, res ...

FRANCI: Ne se mi več opravičevati, lepo te prosim ... Vsakič, ko se opravičiš, me pobruhaš. Primi se me, greva gor v sobo ...

DRAGICA: Hvala ...

Dragica spet bruhne.

FRANCI: Jezus Kristus! Pa zakaj vedno samo mene?

Franci zagradi Dragico in jo odvede iz prostora.

ŠEF STREŽBE: Vam bom dal ključke od sob.

**Šef strežbe steče za Dragico in Francijem.
Mare se oprime Violete, zare se ji globoko in iskreno v oči ...**

MARE: A potem imava otroka?

VIOLETA: Nisi normalen! Splavila sem! Takšna generacija, kot je naša, ne bi nikoli smela imeti otrok. Greva!

Violeta ga podpira. Odhajata. Natakar Mladen za njima.

NATAKAR MLADEN: Vam bom skuhal kavo. Vam pripada.

Odidejo.

16. prizor

Profesor Medvešček sam v prostoru. Za mizo. S čelom naslonjen. Spi. Nekaj časa se nič ne zgodi. Tišina.

Potem se vrata počasi odprejo. V prostor pokuka oseba v živo rumeni jopici. Nekaj časa gleda po prostoru. Potem vstopi. V rokah ima šolsko torbo. Profesor Medvešček dvigne glavo. Ne da bi pogledal za svoj hrbet, reče:

PROFESOR MEDVEŠČEK: Igor?!

Profesor Medvešček se obrne. Zagleda Igorja, ki stoji za njegovim hrbtom in s šolsko torbo v roki nerodno menca ...

IGOR: Oprostite tovariš profesor, zamudil sem ...

PROFESOR MEDVEŠČEK: Nisem navajen, da zamujaš.

IGOR: Iskal sem ...

PROFESOR MEDVEŠČEK: Že prav. Samo, da si prišel. Sem se že bal, da te ne bo. Sedi.

Igor plaho gleda po prostoru. Stopa okrog mize in išče svoje mesto. Profesor Medvešček mu sledi s pogledom.

PROFESOR MEDVEŠČEK: In kako je?

IGOR: Prosim?

PROFESOR MEDVEŠČEK: Kako se imaš?

Igor skomigne z rameni.

IGOR: Včasih imam veliko dela. Včasih mi je pa dolgčas.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Meni je tudi dolgčas. Če ne bi imel kemoterapij, ki me malo zamotijo, sploh ne vem, kako bi preživel.

Igor bere imena na listkih.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

IGOR: Milena, Franci, Dragica, Aleš, Darija, Sonja, pa še ena Sonja, Slavko, Blaž, Daniel, Silva, Violeta ...

PROFESOR MEDVEŠČEK: Moj najljubši razred.

IGOR: Jaz sem se pa med njimi vedno zelo slabo počutil ...

PROFESOR MEDVEŠČEK: Kako to misliš?

IGOR: Kot da nisem njihov. Kot da niso moji. Zdelo se mi je, da ne spadam k njihovemu življenju.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Zelo so te imeli radi.

IGOR: Pa tega niso nikoli pokazali. Jasno ... Bil sem drugačen. Nikoli me niso sprejeli medse. Mogoče so slutili, da ne bom dolgo zraven.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Vsaka generacija ima svoje slutnje, svoje skrivnosti. Svoje travme, svoje sanje, ideale in srečo. Presenečen sem bil, da so me povabili zraven. Kar sedel sem v avto in se pripeljal. Pa drugače ne vozim več. Zaradi bolezni. Vseeno mi je bilo, samo, da jih vidim ... Kot da bi še enkrat srečal svojo mladost. Razumeš?

Igor skomigne z rameni.

IGOR: Ne vem.

Potem Igor položi torbico na mizo, jo odpre in iz nje potegne note.

IGOR: Profesor. Prišel sem na uro.

PROFESOR MEDVEŠČEK: A že?

Igor prikima.

PROFESOR MEDVEŠČEK: No, prav. Pa dajva! Sedi.

Igor sede poleg Profesorja. Profesor odpre note.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Kaj bova ...?

IGOR: *Chopina, Maturitetno Etudo, Opus 30.*

PROFESOR MEDVEŠČEK: In si vadil?

IGOR: Ves čas.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Prav. Bova štiriročno.

Oba dvigneta roki nad površino mize ...

PROFESOR MEDVEŠČEK: Še nekaj ...

Profesor Medvešček položi roko na Igorjevo koleno.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Tričetrtnski takt ... En-dva-tri ... in ... En-dva-tri ...

Profesor z roko udarja ritem po Igorjevem kolenu.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Razumeš ... ?

Igor ga nepremično gleda.

Profesor umakne roko z njegovega kolena ...

PROFESOR MEDVEŠČEK: A veš. da so me obtožili, da sem jih otipaval. Punce. Da sem bil svinja. Da sem zlorabljal njihovo mladost. Kot da ni vsaka mladost vedno zlorabljena.

IGOR: Vem.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Pa verjameš? Pa verjameš, da sem jih res ...?

IGOR: Verjamem.

Profesor pogleda Igorja. Gledata se.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Igor, pred tabo ne morem nič več skriti, kajne?

IGOR: Ne več.

PROFESOR MEDVEŠČEK: Prav. Pa dajva!

Zaigrata. Prsti švigajo po mizi, kot po nevidnih tipkah. Zaslišimo klavirsko melodijo: *Chopin, Etuda Opus 30*. Igrata vehementno, kot dva odlična glasbenika. Profesor se smehlja in uživa. Tudi mi slišimo to čudovito *Etudo*, imenovano tudi *Maturitetna*, kako se v bogatem *crescendu* nenadoma konča ...

Profesor omahne na mizo.

**Igor vstane.
Pospravi note.
Uredi si živo rumeno jopico ... Pogladi gube. Poboža Profesorja po glavi.
In hitro odide.**

Tišina.

17. prizor

**Vrata se odprejo.
Vstopi Šef strežbe.
Takoј za njim tudi Natakār Mladen.**

NATAKAR MLADEN: Vsi so po sobah. Hvala bogu!

ŠEF STREŽBE: Tako divje in nespodobne generacije pa še ne! Pa sem v svoji karieri dal skozi marsikatero obletnico mature.

NATAKAR MLADEN: Ne vem. Mi se nismo nikoli dobili.

ŠEF STREŽBE: Bodi vesel. Na takšnih obletnicah teče gnoj iz ljudi. Nič lepega. Vse kar se je nabralo skozi leta, steče v gnojnih curkih ven ... Ko jih gledaš, imaš občutek, da ni čudno, da svet drvi v prepad.

Natakār Mladen se ogleduje po sobi.

NATAKAR MLADEN: Kakšno svinjarijo so pustili!

ŠEF STREŽBE: Sem mislil, da bo hujše.

NATAKAR MLADEN: Pa saj so plačali.

ŠEF STREŽBE: To pa. Se nimamo kaj pritoževat. Vsa hrana, ki je ostala ...

NATAKAR MLADEN: Jo bomo stran vrgli?

ŠEF STREŽBE: A si nor!

NATAKAR MLADEN: Jutri bo vse pokvarjeno.

ŠEF STREŽBE: Saj nismo pripravili za vseh trideset. Samo za deset.

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

NATAKAR MLADEN: Kaj pa, če bi vsi prišli?

ŠEF STREŽBE: Nikoli ne pridejo. Plačajo, pa ne pridejo. Tvoj oče je profesionalec, sine. Uči se! Kar nekaj generacij sem dal skoz. Zato vem. V življenju pride čas, ko nas je sram, da smo nekoč bili mladi in da nismo ničesar uresničili.

**Zagledata Profesorja Medveščka.
Šef strežbe ga strese.**

ŠEF STREŽBE: Gospod! Gospod!

NATAKAR MLADEN: Soba je pripravljena.

**Šef strežbe ga strese še enkrat.
Profesor Medvešček zdrsne s stola in pade po tleh.**

ŠEF STREŽBE: Na, še to!

Šef strežbe poklekne.

ŠEF STREŽBE: Gospod, gospod ... Zbudite se! Vas bova pospremila v sobo.

Šef strežbe se skloni k profesorju, posluša srce, ga prime za vrat ...

ŠEF STREŽBE: Pizda mu materna! Mrtev je.

NATAKAR MLADEN: Kaj pa zdaj?

ŠEF STREŽBE: Težave. Pokliči v dolino!

Natakar Mladen steče ven.

ŠEF STREŽBE: Jebemoboga, kako kakšne generacije čisto vse zajebejo. Nobenega reda ni več. Zdaj pa še smrt! In prav zdaj, ko imam samo še dva meseca do penzije. Pizda mu materna! Pa tako lepe spomine bi lahko imel. Pička jim materina nedorasla!

**Tudi Šef strežbe odhiti iz prostora.
Tišina nekaj časa.**

KONEC

© Vinko Möderndorfer

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.